

GENÇ NEFESLER

REYHAN
SAYISI

ISSN: 3062-1879

DOĞU TÜRKİSTAN VE ENDÜLÜS

SELÂHADDİN-İ EYYÜBÎ

AYASOFYA-İ KEBİR CAMİ-İ ŞERİFİ
(HAGİA SOPHİA)

BİR SONU OLMAK ZORUNDA MI ?

EDEBİYAT YAPMAK İÇİN “EDEBİ” “YÂD”
ETMEK GEREKİR

GÜNÜMÜZ BAĞIMLILIKLARI - YALNIZLIK

BİLİNCİLİ İNTERNET KULLANIMI

SAİT FAİK VE ÖYKÜ

BOYKOT VE DİRENİŞ

BAĞIMLILIKLARIMIZ

TRAJİK TAHT MÜCADELESİ

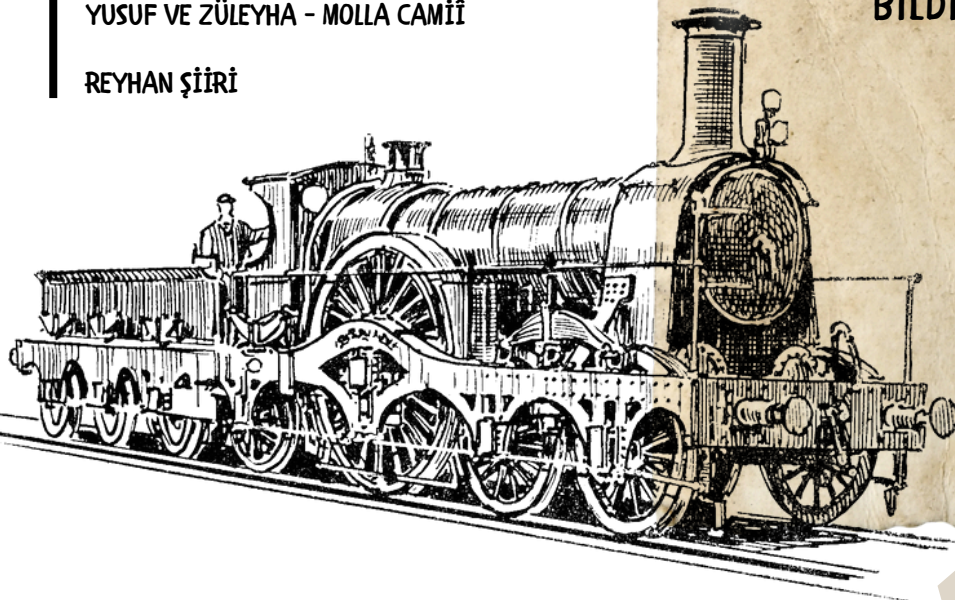
GEORGE ELİOT’UN MIDDLEMARCH

ERMİŞ- HALİL CİBRAN

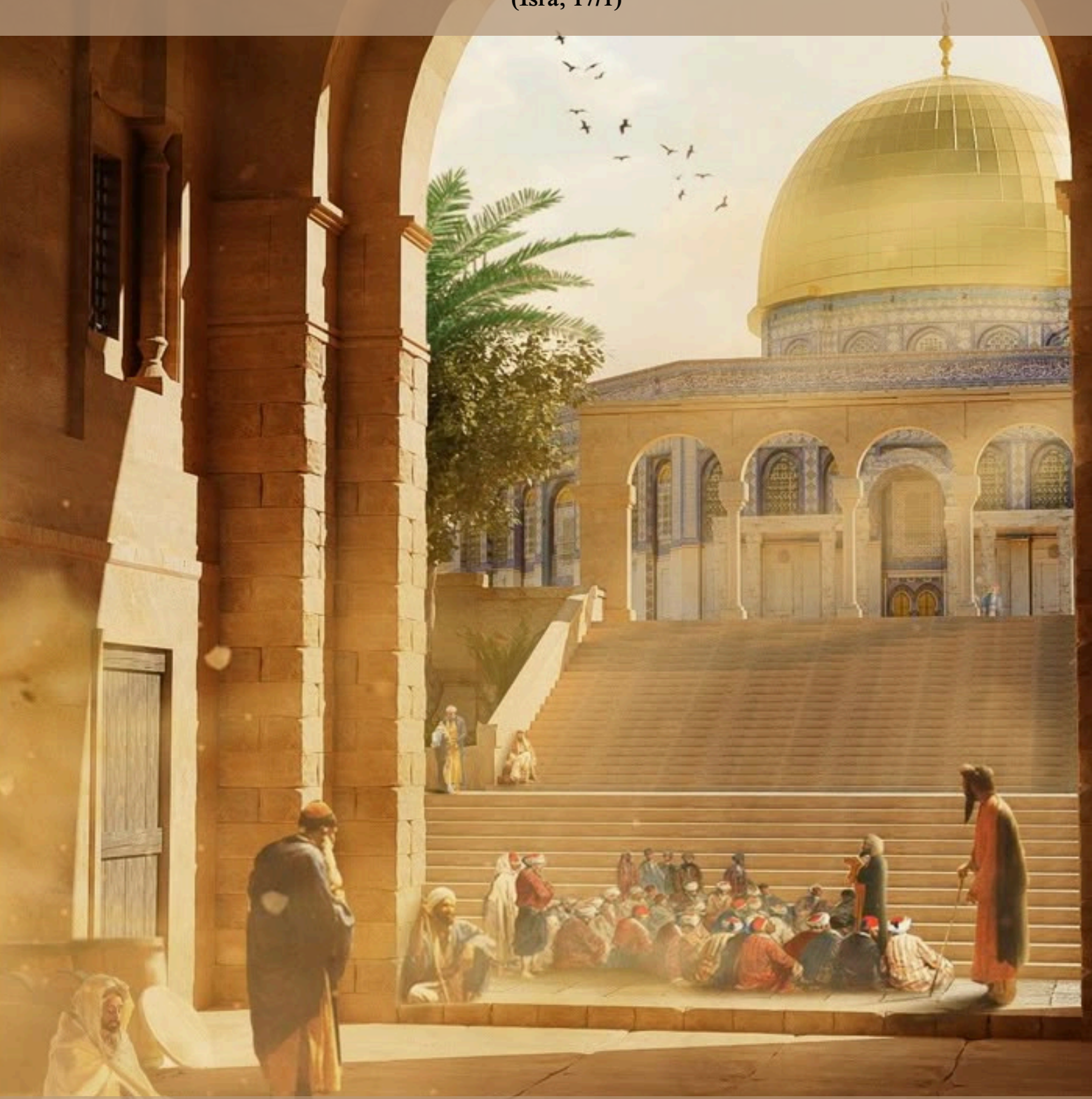
YUSUF VE ZÜLEYHA - MOLLA CAMİİ

REYHAN ŞİİRİ

İNSANLAR “HAYIR, DOKUNMA,
YAPMA, CANI YANAR.” DİYECEKLER.
AMA SEN, NE OLURSA OLSUN,
GÖNLÜNDEKİ SAKLANMIŞ REYHANA
DOKUN. ÇÜNKÜ SEN DOKUNMAZSAN,
BAŞKA BİLİNECEKLERE
YÜRÜYEMEZSİN... HAREKET ETMEZSEN,
BİLDİKLERİNİ DUYURAMAZSIN.

“Kendisine âyetlerimizden bir kısmını gösterelim diye kulunu (Muhammed’i) bir gece Mescid-i Haram’dan çevresini bereketlendirdiğimiz (bâreknâ havlehû) Mescid-i Aksa’ya götüren Allah’ın şanı ne yücedir.”
(İsrâ, 17/1)

-Ahmet Furkan YALÇIN - Mehmet Miraç ŞAFAK - Ergül RENKLİOĞLU - Sevde Betül KARABACAK
-Sümeyye YILMAZ - Büşra KAÇAR - Duygu AYDIN - Hasan Hüseyin AYGÜN
-Sıla AVCI - Ahmet Furkan SAYAN - Furkan YILDIZ - Mahmut Emin ÖZDEMİR
-Hasan ARSLAN - Afife Meryem YAĞCI - Musa ŞİMŞEK - Yusuf İSLAM - Mustafa KARSLI
-Zeynep Sena YILMAZ - Ebrar YILMAZ - Sümeyye MERYEM -
-Berkay Umut KARAKUŞ - Mesken EKER - Zeynep ASLAN - Sedanur İLBAN - Safiye Nur ŞAFAK
-Meltem KAYMAZ - Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN - Ğazal DAL - Tuğba YILDIZLI - Mine ÖKÇE

İÇİNDEKİLER

-HAKKIMIZDA - 02

-DOĞU TÜRKİSTAN VE ENDÜLÜS -03
Muhammed Emin YILDIRIM

-SELAHADDİN EYYUBİ - 04

AĞLAMANIN NEFESİ -05
Zeynep ASLAN

GÜNEŞ GİBİ -05
Gazal DAL

-AYASOFYA-İ KEBİR CAMİ-İ ŞERİFİ -06
EY AYASOFYA ŞİİRİ
Hasan Hüseyin AYĞÜN

-BİR SONU OLMAK ZORUNDA MI ? -07
GÜZELSİNİZ ŞİİRİ
Ahmet Furkan YALÇIN

-EDEBİYAT YAPMAK İÇİN “EDEBİ” “YÂD”
ETMEK GEREKİR -08
Sıla AVCI

-GÜNÜMÜZ BAĞIMLILIKLARI -09
YALNIZLIK
Sedanur İLBAN

-BİLİNÇLİ İNTERNET KULLANIMI -10 -11
-Mustafa KARSLI

-DÜŞÜNCE ÇAĞI; ÇAĞ DÜŞÜNCESİ -12
Sıla AVCI

-RÖPORTAJ BETÜL KARAKAYA -13

-SAİT FAİK VE ÖYKÜ -14
Osman YALÇIN

-BOYKOT VE DİRENİŞ -15
Ahmet Furkan SAYAN

-TRAJİK TAHT MÜCADELESİ -16 -17
Duygu AYDIN

-BAĞIMLILIKLARIMIZ -18
Sümeyye YILMAZ -18

-FE EYNE TEZHEBUN? -19
Büşra KAÇAR

-GEORGE ELİOT’UN MIDDLEMARCH -20
Safiye Nur ŞAFAK

-FİLM VE MÜZİK BÖLÜMÜ -28

-EDİP CANSEVER BİZE NE ANLATMAK İSTEDİ -29

-ERMİŞ / HALİL CİBRAN -31
Sevde Betül KARABACAK

-YUSUF VE ZÜLEYHA / MOLLA CAMİ -32
Berkay Umut KARAKUŞ

-ŞİİRLER-

Ahmet Furkan YALÇIN
-Ne Kadarlık -25
-İlham -28

Mehmet Miraç ŞAFAK
-Bırakmak Lazım -25
-Tek Çare -33

Mesken EKER
-Kapı Aralığındaki Gülüş -21
-Sidelya -24

Hasan Hüseyin AYĞÜN
-Yıldızım -24
-Mahur Gözlerin -34

Sedanur İLBAN
-Gerçek Gibi -24
-İnkisar -35

Berkay Umut KARAKUŞ
-22 -23

Muhammed Emin POYRAZ
-22 -23

Ergül RENKLİOĞLU
-Rahmani -33

Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN
-Gece -29
-Siyah -23
-Soğuk Ama Sıcak Şiir -33
-Şeb-i Yelda -35

Sümeyye Meryem
-Reyhan -26
-Çam Ağaçları -26
-Nil-i Feyza -26

Meltem KAYMAZ
-Sonsuzluk Yolcusu -27
-Yaradan’a Haykırış (1) -27

Sevde Betül KARABACAK
-Kebûternâme -34

Mine ÖKÇE
-Yıkılmaz Duvar -34

İbrahim GÜRAN
-Türk Destanı -18

Tuğba YILDIZLI
-Yorgun Zihin Çılgılığı -35

ISSN : 3062-1879

İMTİYAZ SAHİBİ -
TASARIM
Ahmet Furkan YALÇIN

SORUMLU YAZI İŞLERİ
Ergül RENKLİOĞLU

EDİTÖR
Mehmet Miraç ŞAFAK

YARDIMCI EDİTÖR
Ahmet Furkan SAYAN

RESİMLER İÇİN
Yusuf YALÇIN’a
Teşekkür ederiz.

KAPAK ÇİZİM
İrem KULECİ

BASKI -
E Kopi Dijital Baskı

Nişantaş Mahallesi
Dr. Mehmet Hulusi
Baykal Caddesi
Selçuklu/Konya

İLETİŞİM
05510652944

gencnefesler21@gmail.com

Instagram: /genc_nefesler

Her hakkı mahfuzdur. Dergideki
yazı, fotoğraf ve diğer görsellerin
izin alınmadan veya kaynak göste-
rilmeden her türlü ortamda bası-
lması yasaktır.

GENÇ NEFESLER DERGİ
Nesillerden Çağlara

www.gençnefesler.com

HAKKIMIZDA

Edebiyat, insan ruhuna dokunan ve topluma derin izler bırakan önemli bir sanattır. Günlük hayatımızın rutinlerinde, güzel günlerimizde ya da zor anlarımızda, hep bir yol gösterici olarak yanımızda olmuştur ve olmaya devam edecektir. Özellikle gençlerin yazdığı yazıların geniş kitlelere ulaşması, onların kendilerini ifade etmeleri ve topluma katkı sunmaları açısından oldukça önemlidir ve bu yüzden şiirlerin, edebi makalelerin ve bütün insanlara hitap eden yazıların insanlara daha rahat ulaşabilmesi için böyle bir kuruluş yoluna gidilmiştir.

Edebiyata, düşünceye ve sanata dair söylemek istediğin sözler mi var? Yazılarının başkalarına ilham vermesini mi istiyorsun? İşte burada, senin gibi kalemi güçlü, düşünen, sorgulayan ve hayal eden genç yazarlarla bir aradayız. Bu platform, genç kalemlerin kendilerini özgürce ifade edebileceği, seslerini duyurabileceği ve yazılarını geniş bir kitleyle paylaşabileceği bir alan olarak kuruldu.

Yazılarını bizimle paylaşabilirsiniz.

Bütün varlığımızla Allah'a yönelmemiz ve O'nun yolunda cihat etmemiz gerekmektedir. Çünkü biz, ancak ve ancak O'nun kullarıyız.

Genç Nefesler Dergisi 2021 yılında bir okul gazetesi olarak başlamış, ardından ise bir dergi olarak yayın hayatına devam etmiştir. Her şey bir fikirle doğar; ardından bu fikir hayata geçer, gelişir ve büyür. Eğer yeterli emek ve çaba gösterilirse bu fikir büyük bir anlam kazanabilir.

Genç Nefesler, herhangi bir ideolojiyi benimsememiş, tamamen özgün bir yayın olarak varlığını sürdürmektedir. Bununla birlikte, yazarları farklı düşünce ve ideolojilerden esinlenerek yazılar kaleme alabilir; ancak bu, her fikre sınırsız bir saygı gösterildiği anlamına gelmez; dergi, çizgilerini bir edebiyat dergisi olarak belirlemiş ve bu doğrultuda yazım ve basım hayatına devam etmektedir.

Doğu Türkistan konusunda insana en acı veren taraf, hiç kuşkusuz Ümmet-i Muhammed'in bu meseleye karşı yeterli duyarlılık göstermemesidir. Bugün Gazze ve Kudüs olaylarında da yaşadığımız acizyetler ortadır ancak mesele Doğu Türkistan olunca bir kınama, bir hassasiyet hatta dualarda onları anıp zalim Çin yönetimini kınamak ve telin etmek bile çoğu zaman yapılmamaktadır. ,

Hal böyle olunca Doğu Türkistan her geçen gün sekiz asır varlığını devam ettirmiş olmasına rağmen tamamen bütün izleri yok edilen Endülüs gibi olma tehlikesi ile karşı karşıyadır. Bugün Endülüs coğrafyasına gittiğinizde başta mezarlıklar, camiler, medreseler, hanlar, saraylar olmak üzere birçok tarihi mirasın yok edildiğine; sadece sayılı birkaç eserin kaldığına şahitlik edeceksiniz. Üzülerek söyleyelim ki şu an aynı tehlikeyi Doğu Türkistan yaşamaktadır. Her yeni gün oradaki bir caminin, mezarlığın, tarihi bir mirasın yok edildiğinin haberi gelmektedir. Özellikle orada uygulanan asimile politikası ile çocuklar zorla Çinileştirilmekte, dillerinden ve dinlerinden koparılmaktadır. Eğer dünya bu zulmü görmez, Müslümanlar gerekli tepkileri ortaya koymazlarsa bize düşen yine Endülüs'ün arkasından yaptığımız gibi sadece ağıt yakmak olacaktır. Ama biz ağıt yakmak değil, oradaki zulüm ateşlerini yakmak yani söndürmek zorundayız. Allah (cc) bu konuda sorumluluklarımızı yerine getirmeyi bizlere nasip eylesin.

İnsanlığı Üç Tehlikeli Virüsü

Şu an sadece Müslümanlar değil; bütün bir insanlık üç tehlikeli virüs ile karşı karşıyadır. Bu virüsler; Siyonizm, Çinizm, Sırpiizm'dir.

Siyonizm'in başta Gazze, Kudüs ve Filistin coğrafyasının tamamında neler yaptıkları hepimizin malumudur. Kendilerinden başka herkese her dine ve her ırka düşman olan bu zihniyet, bir kanser virüsünden daha tehlikeli ve daha zarar vericidir. Çinizm'in inanın Siyonizm'den geri kalan bir tarafı yoktur. Merhamet ve insanlığını kaybetmiş,

sadece Doğu Türkistan'a değil kendi insanına bile ideolojik saplantılarla zulüm eden, elde ettiği ekonomik imkânlarla dünyaya ciddi bir tehdit unsuru olan bir zihniyet ile karşı karşıyayız.

Sırpiizm'in sadece 11 Temmuz 1995'te Srebrenitsa'da yaptığı katliam ile değil her an içlerinde taşıdıkları kin, nefret ve ırkçılık ile dünyaya tehlike saçan bir virüstür. Hepimizin bu üç virüse karşı duyarlı olması, farkındalık oluşturması ve insanlığın ortak vicdanını bu kanser hücrelerine karşı teyakkuz üzere olmasını sağlamamız gerekmektedir.

Bir Umut ve Bir Dua

Doğu Türkistanımızın ikinci bir Endülüs olması ile alakalı şöyle bir umut taşıyorum. Endülüs, İslâm ilim medeniyetinin içerisinde çok özel bir yeri vardır. Binlerce âlim, kitap, eser, o coğrafyadan bize intikal etmiştir. Umut ediyorum ki Doğu Türkistanımız böyle bir güzelliğe erişsin. Tarihte de ilim ocağı olan o bereketli belde yine bir ilim ocağı olsun, şimdilerde dünyanın dört bir tarafına kardelenler gibi yayılan bu kardeşlerimiz, kendilerini her sahada çok güzel geliştirsın, asla Doğu Türkistan davasını unutmadan o beldeyi yeniden bir ilim merkezi haline getirmenin gayretleri ortaya koyulsun.

Duam ise şudur:

Efendimiz (sas) bir hadisinde buyuruyor ya: **“Müslüman, Müslüman'ın kardeşidir. Ona zulmetmez, onu yardımsız bırakmaz ve onu hor görmez...”** (Müslim, “Birr”, 32).

İnşallah bu hadisin gölgesinde Allah (cc) hepimize razı olacağı bir kardeşlik duygusu nasip etsin.

Dünyanın hiçbir tarafındaki kardeşimizi unutanlardan bizi eylemesin. Başta Doğu Türkistan ve Gazze olmak üzere mazlumlara yardımsız bırakanlardan ve onları hor görenlerden bizi etmesin. Bütün coğrafyalarımızın ve beldelerimizin, Kaşgar, Hoten, Gulca, Ürimçi ve tüm şehirlerimizin güldüğü günlere bizleri eriştirsın

إِنَّمَا الْمُؤْمِنُونَ إِخْوَةٌ فَأَصْلِحُوا بَيْنَ أَخَوَيْكُمْ وَاتَّقُوا اللَّهَ لَعَلَّكُمْ تُرْحَمُونَ

Müminler ancak kardeşlerdir. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin ve Allah'tan korkun ki esirgenesiniz.

Hucurât - 10

GENÇ NEFESLER DERGİ
Nesillerden Çağlara

(1137 - 4 Mart 1193)

Selahaddin Eyyubi , Eyyûbiler Devleti'nin kurucusu ve ilk hükümdarıdır. 1187 yılında Kutsal Topraklar'ı Haçlılardan geri almak için bir ordu kurdu ve komutasındaki ordusuyla beraber 4 Temmuz 1187 tarihinde gerçekleşen Hittin Muharebesi ile Kudüs Kralı Lüzinyanlı Guy'ın ordusunun büyük bir bölümünü yok etti. 2 Ekim 1187'de ise Kudüs'ü Haçlı kuvvetlerinden alarak bölgedeki 88 yıl süren Katolik egemenliğine son verdi ve kenti İslam dünyasına geri kazandırdı. Avrupalı Katolik Hristiyanlar yaşadıkları bu yenilgiden sonra, Kudüs'ü tekrar hâkimiyetlerine geçirebilmek amacıyla Üçüncü Haçlı Seferi'ni düzenlediler.

Eyyûbî ailesinden olan Selahaddin, Zengî Hanedanı'nın generallerinden amcası Şirkuh ile birlikte, Zengî hükümdarı Nüreddin'in emriyle 1164 yılında Fâtımî hâkimiyetindeki Mısır'a gönderildi. Asıl amaçları, Şâver'in genç Fâtımî hâlifesi Âdîd'ın veziri olarak geri getirilmesine yardımcı olmaktı. Şirkuh ve Şâver'in yeniden göreve getirilmesinin ardından Şirkuh ile Şâver arasında bir güç mücadelesi ortaya çıktı. Bu sırada Selahaddin, Haçlı saldırılarına karşı kazandığı askerî başarıların yanı sıra Hâlife Âdîd'a olan kişisel yakınlığı sayesinde Fâtımî hükûmetinin saflarına tırmandı. Şâver'in 1169'da bir suikaste kurban gitmesi ve aynı yıl Şirkuh'un da ölmesinin ardından Âdîd, Selahaddin'i vezir olarak atadı.

Sünni bir Müslüman olan Selahaddin, görev süresi boyunca Şii mezhepli Fâtımî kurumunu baltalamaya başladı. Âdîd'ın 1171'deki ölümünün ardından Selahaddin; Kahire merkezli Şii Fâtımî Hâlifeliği'ni kaldırdı, Fâtımî Devleti'ni yıktı ve İslam hilâfetini Bağdat'ta bulunan Sünni Abbâsî Hâlifeliği'ne bağladı. Zengî hükümdarı Nüreddin'in 1174'teki ölümünden kısa bir süre sonra Selahaddin, Suriye'yi fethetmeye başladı ve 1175'te Zengîleri mağlup edip onları hâkimiyeti altına aldı. Ardından Abbâsî hâlifesi Müstazî tarafından "Mısır ve Suriye'nin Sultanı" ilan edildi. Tüm bu gelişmeler, Selahaddin'in Mısır ve Suriye merkezli yeni bir hanedanın lideri olduğu anlamına geliyordu.

Sultan Selahaddin, kendi bağımsız hanedanlığını kurduktan sonra Kuzey Suriye ve Yukarı Mezopotamya'da daha fazla fetih hareketi başlattı ve kısa sürede topraklarını genişletti. Gücünün doruğunda iken devletinin sınırları Mısır, Suriye, Irak, el-Cezire (Yukarı Mezopotamya), Hicaz, Yemen, Kuzey Afrika'nın bazı bölgeleri ve Nübye'yi kapsıyordu. Başta Kudüs Krallığı olmak üzere bölgedeki Haçlı devletleriyle yoğun bir mücadele veren Selahaddin,

ilk olarak Temmuz 1187'de Haçlı kuvvetlerini Hittin Muharebesi'nde mağlup etti, ardından Ekim 1187'de Kudüs'ü Haçlılardan geri aldı. Bu olaylardan sonra Avrupalılar tarafından başlatılan Üçüncü Haçlı Seferi sırasında Haçlı devletlerine karşı Müslüman askerî harekâtına öncülük ve liderlik etti. 7 Eylül 1191'de gerçekleşen Arsuf Muharebesi'nde İngiliz Kralı I. Richard'a yenildiyse de, onunla yaptığı Yafa Antlaşması sayesinde Kudüs'ü muhafaza etti. Selahaddin, Haçlılarla antlaşma yaptıktan kısa bir süre sonra 4 Mart 1193'te devletin başkenti Şam'da öldü ve yerine Mısır Sultanı olarak oğlu Aziz Osman, Suriye Sultanı olarak ise diğer oğlu el-Efçal Ali geçti.

Selahaddin Eyyubi, 1187'de kutsal şehir Kudüs'ü 88 yıl süren Hristiyan egemenliğinden kurtarıp Müslüman dünyasına katmasıyla ve Üçüncü Haçlı Seferi'nde Haçlı devletlerine karşı verdiği mücadelesiyle Müslüman, Kürt, Arap ve Türk kültürlerinde önemli bir figür hâline geldi, "kahraman" olarak görüldü ve "Kudüs Fâtihî" olarak anıldı. Ayrıca Selahaddin Eyyubi'nin, "iki kutsal caminin hizmetkârı" ünvanına sahip olan ilk kişi olduğu düşünülmektedir.

AĞLAMANIN NEFESİ

Her insan ağlamalı. Bazen hıçkırır hıçkırır, bazen hüngür hüngür ağlamalı. Fakat ağlamalı. Karanlıkta ağlamalı ama karanlıktaki gerçekleri aydınlığa anlatmayı unutmamalı.

Bir hocam, "Ağla yavrum," demişti. "Ağlamak güçlülerin işidir." Tıpkı bir bebeğin dünyaya gelmesi misali. Bebek, anne karnından çıktığında ağlar. Sönmüş balon gibi ciğerlerine dolan havayı karşılamak için ağlar. Ağlar ki nefes alsın, hayata sınıksız tutunabilsin.

Ağlamalı her insan. Her cenazenin ardından yas tutmalı. Yasını sonuna kadar yaşamalı. Ardından yasını orada bırakıvermeli. Dert yükünü sırtına değil, toprağa gömmeli ki hayata devam edebilmeli.

Yazarlar ağlamayı yağmura benzetir. Bir bulut ki dolmalı, ağırlaşmalı. Fakat sonra boşalmalı. Karanlık günler aydınlığa kavuşmalı. Şimşekler hafif melteme teslim olmalı. Yağmur yağmalı. İçin için yağmalı ki etraf yeşersin, canlılar yeniden hayat bulsun.

Ağladıktan sonra anladım hayatın ne kadar süregelen olduğunu. Her yağmurun ardından gelen toprak kokusunu o zaman içime çektim.

Bitene kadar yudum yudum içtim dert çayını. Geriye kalansa hayata bakan şeffaf bir çay bardağı. Her insan ağlamalı. Bazen hüngür hüngür, bazen hıçkırır hıçkırır ağlamalı. İşte o zaman hayata bir nefes katmalı.

GÜNEŞ GİBİ

Yüreği bir güneş gibidir, Bazen ısıtır, aydınlatır herkesi, Bazen de batır sessizce, Soğur ışığı, çekilir kendi karanlığına.

Düşünür... Hayatı, sevdiklerini, Ona yapılan haksızlıkları, Değer verdiklerinin kalbindeki yokluğunu...

Bu düşünceler örür bir koza, Suskunluğa bürünür, Bir ağrı saplanır yüreğine, Nefesi kesilir, gözyaşları sessizce düşer.

Kimse bilmez, kimse duymaz, Zaten istemez de bilinmeyi. Güçsüz görünmek yakışmaz ona, Ve yine doğar küllerinden...

Etrafını ısıtır, ışığını saçar, Sevmek, önemsenmek, hatırlanmak ister. Güneş hep var olsun, hiç batmasın, Karanlıklar, soğukluklar yok olsun ister.

Vefayı, kıymet bilmeyi, Ve en çok da saygıyı ister.

Ğazal DAL

Zeynep ASLAN

AYASOFYA-İ KEBİR CAMİ-İ ŞERİFİ (Hagia Sophia)

06 Nisan - Mayıs
2025

Hasan Hüseyin AYGÜN

GENÇ NEFESLER

Ayasofya, tarihimiz açısından büyük önem taşıyan bir camidir. Bununla birlikte, İstanbul'un eski adıyla Konstantinopolis veya Kostantiniyye'nin fethinden sonra kanatlarını ve kubbesini İslam'a açan, aynı zamanda Fatih Sultan Mehmed Han'a bir aşk vesilesi olan eşsiz bir yapıdır. Önemi bu satırlara sığdırmam zor olabilir; ancak elimden geldigince sizlere aktarmaya çalışacağım.

Öncelikle Ayasofya, iki kez ağır hasar görmüş ve aynı yere üç kez inşa edilmiş bir eserdir. İlk inşaatı, Hristiyanlık dinini kabul eden I. Konstantin döneminde başlamış ve 360 yılında II. Konstantin döneminde tamamlanarak açılışı yapılmıştır. Ayasofya, ilk inşa sürecinde ahşap bir bazilika olarak inşa edilmiştir. Tekrar tekrar inşa edilme sebebi ise yaşanan isyanlar sırasında isyancılar tarafından kasten ateşe verilerek yakılmasıdır.

II. Ayasofya, İmparator II. Theodosius tarafından inşa edildikten hemen sonra,

415 yılında ibadete açılmış ve 532 yılında çıkan Nika Ayaklanması sırasında isyancılar tarafından ateşe verilerek yıkılmıştır. İmparator Jüstinyen, isyanın hemen ardından, daha büyük ve görkemli olacak şekilde son inşası gerçekleştirilecek III. Ayasofya'yı 532-537 yılları arasında tamamlamış ve ibadete açmıştır.

Zaman içinde yaşanan savaşlar ve doğa olayları sebebiyle yapı çeşitli tahribatlara uğramıştır. Ve yıl 1453'ü gösterdiğinde, Ayasofya İstanbul'un fethiyle birlikte kiliseden camiye dönüştürülmüştür.

Camiye çevrilen Ayasofya, 481 yıl boyunca cami olarak kalmış, ancak 1930'lu yıllarda restorasyon sebebiyle halka kapatılmış ve 24 Kasım 1934 yılında Bakanlar Kurulu kararıyla müzeye çevrilmiştir.

10 Temmuz 2020 tarihinde ise Bakanlar Kurulu kararı iptal edilmiş, Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın imzasıyla 2729 sayılı kararnameyle Ayasofya yeniden ibadete açılarak camiye dönüştürülmüştür.

Camii hâlini hâlâ sürdürmektedir.

İstanbul Fatih'te yer alan Ayasofya, her gün turistler ve Türkiye Cumhuriyeti vatandaşları tarafından ziyaret edilmektedir. Namaz vakitlerinde turistlerin girişi kapatılır ve namaz kılındıktan sonra tekrar ziyarete açılır.

Zamanla Ayasofya'nın belirli kısımları hasar gördüğü için bazen restorasyon çalışmaları gerçekleştirilir.

İçini Ayasofya aşkı bürüten şairler ve yazarlar, gönüllerine akan kelimeleri kâğıtlara, dijital platformlara aktarır.

Ve gerçekten birbirinden güzel şiirler, yazılar barındırır Ayasofya.

Yüce Rabbimin ikramı ile Ayasofya'da kaleme aldığım bir şiiri sizlere sunmak isterim...

Ey Ayasofya

Ey Ayasofya!

Sen, Fatih'in nazarında bir kızıl elma,
Sen, Âlem-i İslam'ın nazarında bir fethin nişanesi,
Yüce Allah'ın evâsin.
Sen bir aşkın sebebi,
Sen bizlere padişahımızın emaneti,
Secdelerimizin şahidisin.

Nice müminler koydu alnını secdeye,
Sen onlara yuva oldun,
Hainlerin hapsine hedef oldun.
Sonra tekrardan açtın Âlem-i İslam'a kollarını,
Kavuştular sana, senin bulunduğun makama.

Nurla doldu için, haykırdın semaya:
"Lâ ilâhe illallah"

Kavuşturan Rahmân'a:
"Elhamdülillah"

Yâ Rab! Uzattı kulların ellerini semaya, açıldı elleri duaya.
Bir fethin daha yaşanmasına edildi dualar,
Mazlumun felâhına,
Zalimin batışına,
Âlem-i İslam'ın yeniden haşırına,
Dirilişine, kalplerin sahibine edildi dualar.
Bir ses yükseldi bir akşam vakti semaya,
"Allahu Ekber" nidalarıyla.
Dirildi yürekler kıyamda,
Rûkûya eğilince kullar,
Zikreyledi Rabbini.

Kıyama geri kalkınca hamdını dile getirdi kalp ile,
Tekrar zikir ile teslim eyledi ruhunu secdede.
Zikre daldı gönlü,
Aklı ise o andan ayrılmadı, ayrılamadı.
Ezan ile nurlanır her çehre,
Namaz ile güç gelir cismine.
Kıyamda durursun her daim,
Zalimlere karşı,
Kâfirlere karşı,
Ve câhiliyet guruhuna karşı
Dimdiksin.
Yüce Rabbimizin bizlere fetih hediyesisin,
Fatih'in emaneti,
Neslinin göz nurusun,
Ey Ayasofya!
.....

Hasan Hüseyin AYGÜN

BİR SONU OLMAK ZORUNDA MI?

“Fakat birçok kişi için, insan olmanın zevkini ve keyfini çıkarmak değil, hayatını sürdürmek ve korumak daha önemli görünüyör.”

-İhsan Oktay ANAR

Dünyaya geldiğimiz günden bugüne kadar yaşadığımız bu hayat, ne sadece eğlenceden ne de başka bir şeyden ibaret. Yarınları umut edebilmek için elimizde yalnızca bu günlerimiz var. Ömrümüzün her anı geçerken, hayatı anlamlı kılan tek şey, yaşama sevincimiz ve bu sevincin bizi ayakta tutan gücü. Yaşamın sunduğu her an, bizlere umut ve neşe kaynağı oluyor; ancak bu anları fark etmek, onlardan tam anlamıyla yararlanmak, ancak içsel bir ışıqla mümkün.

“Bizim gibi basit ve ölümlü insanlar en nihayetinde kaybediyordu.”

- Fyodor Mihailoviç Dostoyevski (kumarbaz)

Basit olmak, sıradan yaşamak değil; hayatımızı, geçirdiğimiz bu küçük dünyada güzel izlerle tamamlamak gerekmektedir. Yarınları düşünmek, ölümü hatırlamak ve her şeyin bir sonu olduğunu bilmek yaşamı zorlaştırırsa da, bir gün öleceğimizi bilsek dahi yaşamaya devam edeceğiz.

Çünkü ölümün kaçınılmaz olduğu gerçeği, bizlere her anın değerini hatırlatır; hayatın kendisi, bu kısa süreyi anlamla doldurabilme çabasıdır. Her geçen gün, bu dünyada bırakacağımız izleri oluşturur ve yaşamayı daha çok sevmemizi sağlar.

“Ölmek için çok genç, yaşamak için fazla telaşlıydık.”

Hayatımız boyunca, her an ölümün bilincinde olarak ve yaşam gayemiz doğrultusunda, kendimizce kısa bir çemberde dönüp durduk ve hâlâ dönüyoruz. Hayatın anlaşılabilir, akıl erdirilemeyecek gerçekliği karşısında tek sığınacağımız yaşam gayreti ve ölüm bilinci. Doğmak bizim elimizde değildi, bir gün öleceğiz ve bu da bizim elimizde değil.

“Ne yaparsak yapalım, ölüm bir gerçek.”

Ve biz, bu telaşlı yaşamı sadece bilinçli olarak ve farkındalıkla geçirmeye çalışıyoruz. Ne olursa olsun, bilmemek, ne olacağını ve ne olduğumuzu anlamadan yaşamak, bize huzur ya da mutluluk vermez. Fakat bir çare de yoktur; çünkü biz bilincindeyiz. Ya kendimizi kandırıyoruz, ya da bu gerçekle yüzleşerek yaşıyoruz.

Yaşıyoruz ve bunun farkındayız; ne kadar kötü ya da ne kadar iyi olduğunun bir önemi yok. Bu dünyadayız ve hayatı sürdürüyoruz. Her şeyin başlangıcı zordur, çünkü her şey bir şekilde iyiden kötüye kayabilir ya da kötüden iyiye geçebilir. İyi ya da kötü olmak, bu dünyanın asıl amacı değildir. Bu dünya, amacını veya sebebini araştırmaktan, yaşayarak kabullenmekten ve sonrasında ne olacağını izlemekten ibarettir.

Zevkini alamadığımız bu dünya, kimine göre bir eğlence, kimine göre bir çalışma, kimine göre ise bir işkence dünyasıdır. Her birimizin bu dünyadaki deneyimi, kişisel algılarımıza ve bakış açılarımıza bağlı olarak farklıdır. Ancak nihayetinde hepimiz aynı hayatı sürdürüyor, aynı gerçeğe doğru ilerliyoruz.

Ahmet Furkan YALÇIN

GÜZELSİNİZ

Bu bir iltifat değil.
Güzelsin en güzelisin.
Kıymetini iyi bil.
Güzelsin , en güzelsin.

Hafif gülümseyince,
Yüzün pembeleşince,
Hele beni sevince,
Güzelsin, en güzelisin.

Saçını taradıkça,
Gözlerini bağladıkça,
Kısacası açıkça
Güzelsin en güzelisin.

Gözlerin deniz gibi
Çekerler beni sanki
Yetmez övmek, inan ki
Güzelsin, en güzelisin.

Konuşmak, anlatmak
Sana mektuplar yazmak
Sana ruhbanlık yapmak
İnan ki en güzelisin.

Yüreğinde taşımak
Güzelliğe iltifatlar aramak
Ağlamak senin yerine
Güzelsin, en güzelisin

Ahmet Furkan YALÇIN

EDEBİYAT YAPMAK İÇİN “EDEBİ” “YÂD” ETMEK GEREKİR

Bazen sözün özünü yalnızca kelimenin ruhunda ararız. Kelimenin ruhu, o kelimeyi söyleyen kişinin ruhunu temsil eder. Velhâsıl, kişi kelimeyi nasıl kullanırsa, hangi tonda kullanırsa, karşısında onu dinleyen ruhuna o denli hissettirir. Kişi, varlığı ile değil, söylediği ile vardır. Söylediği söz hangi yüreğe hitap ediyorsa, o hitabı benimser ve kendi içinde kitap olur.

Bazen insan, kendi içinde bir şeylere kifayet olma çabasına girer. Hatta bazen değil, her zaman... Kendisine yettiğini düşünür, her hududu bildiğini savunarak bunu ispat etmeye çalışır. Tam olarak burada devreye edep girer. Bildiği kadar konuşup bilmediği kadar sustuğu evreye “Edep” adı veririz. Bu evrede insan, söylediği kadar değil, söyleyemediği kadar vardır. Hayatımıza bir nebze olsun edebi eklemek için evvela nefis terbiyesi gerekir. Nefsin hâkimiyet kurduğu yerde edep yâd edilmez. Edep, hoş ortamlarda hoş sözlere şahit olmak ister. Edep hoştur, yâd etmek de hoştur. Söz söylemek, şiir yazmak, o şiirde kaybolmak da hoştur. İşte tam olarak bu yüzden “Edebiyat yapmak için edebi yâd etmek gerekir.”

Peki, ‘yâd’ nedir? Derler ya; insan sevdiğini anar, andığını sever. Şöyle bir bakalım hayatımıza... Sevmediğimiz şeylerden bahsederken ve sevdiğimiz şeylerden bahsederken ki yüz ifademiz aynı mı? Elbette ki farklılıklar olacaktır. Bu farklılıklar, kişinin kendi içine açılan yolun temelini belirler. Yani anlattığımızla yaşarız. Yaşadıklarımız ile hemhâl oluruz esasen. Yâd etmek de işte budur: Hatırlayarak sevmek, severek hatırlamak. Hatırimızda yaşadıklarımız, yaşama sevincimiz olur, her ne kadar farkında olmasak bile... Her ne kadar bunun bilinci ile yaşamasak bile...

Edeple yaşadıklarımız, bizim edebiyatımız olur kendi içimizde. Kendi içimizde yaşadığımız söz deryasının dalgalarında ya batırız ya da o dalgalarla yaşamayı öğreniriz. Hayat bir şekilde bunu bizlere gösterdi ama insanoğlu, yalnızca görmek istediklerine baktığı için göremedi. Çünkü kimse, edebî marifetiyle yapılan yâd görme tenezzülüne varmadı. Bunun yerine nefsi ile yola çıkıp onunla bakacağı şeylere karar verdi. Kitabın ne olduğu, yazılanın ne olduğu aşikârdır; maksadımız, o kitaptan, o hitaptan ne anlaşıldığıdır. Süslü kelimeler yalnızca metni mi süsler? Yoksa insanın edebî ruhu da o süsten etkilenir mi? Satır satır yazılan her kelâm, ruha şifa mıdır?

Eğer ruha şifa ise gönülde hoş bir tebessüm olur. Bu hoş tebessüm, karanlık dünyamızı aydınlatır. Lâkin şifalı değilse, içimizde ufak da olsa bir vuzuh var ise o, karanlığa dönüşür. Her vuzuh, yolumuza ziya olur. O ziyada, o yol en güzel ve en aziz şekilde yürünür. Bazen ne olduğumuz değil de ne olacağımız kurcalar aklımızı. İşte o an da dönüp okuduklarımıza, yazdıklarımıza, yaşadıklarımıza hatta yaşadığımız ortama bakmamız gerekmektedir. Zira insanoğlu nereye meylederse oraya doğru gider.

Bir gün Behlül-i Dâna hazretleri, yıkılmak üzere olan bir duvarın yanına gider. Duvar yıkılacak mı, yıkılmayacak mı diye bakarken, duvarın bir tarafa doğru ‘meyil’ ettiğini görür ve o duvarın başında bir müddet bekler. Bir süre sonra, duvarın yöneldiği tarafa doğru yıkıldığını görür. İşte tam o an da sevincinden “Allahu Ekber” diye bağırır. Bunu görenler Behlül-i Dâna’nın yanına gelir ve sorar:

“Yâ hû, bir duvarın yıkılışına ne için bu kadar sevinirsin? Alt tarafı bir duvar yıkıldı.”

O da şöyle cevap verir:

“Bu duvar meylettiği yere düşecek mi diye baktım ve duvar meylettiği yere düştü. Ben de ahirete meylettim, Allah’ın izni ile meylettiğim yere düşeceğim.”

İnsan, meylettiği hayat ile yaşar. Edebiyata meyleden, edebiyatla yaşar. Edebi yâd eden, edebiyatı tanımaya başlar. İnsan keşfedilirken kendi içinde bir yol belirler. Bu yolda kendi veçhesini kendi yaşar.

Kişi sevdiğini anar. Dağa, taş, karıncaya bile sevdiğini anlatır, yâd eder adını. Bir başka deyişle, andığını sever. O kadar çok bahseder ki, kendince sevmese bile içinde hoş duygular yaşamaya başlar. O yüzdendir ki, özümme ve sözümme, bunun getirmiş olduğu sözümüzü ettiğimiz topluma evvela bakmak gerekir. Neye meylediyor? Neyi yâd ediyor? Bunları kendi içimizde cevaplayabilirsek, işte o zaman özümüzden doğan sözümüzü kelâm kelâm işleyebiliriz yüreklerimize.

Kişinin sözü, özgürlüğün künyesidir; kendi içinde yaşar. Kendi içinde özgür olamayan şahıs, dış dünyaya nasıl özgürlüğünü ilan etsin? İşte sevmek de özgürlüktür, yâd etmek de öyle... Sevmek edeptir; edebi yâd eden, sevgiyi yâd eder. Edebiyat yapmak budur fikrimce: Yâd edebilmektir. Cesaret gerektirir. O cesareti aramak, biz arayışa gönül verenlere düşer. Velhâsıl, bizlere...

Günümüz Bağımlılıkları

Her şeyin normalleştirilmeye çalışıldığı günümüz dünyasında, normalleşen bir diğer unsur ise bağımlılıklardır. İnsanoğlu doğumundan ölümüne kadar yaşamak için bir şeye tutunmuştur. Bebekken annesine, çocukken oyuncaklara, ergenlikte ve yetişkin çağlarında ise eğlenceye bağlı olmuştur. Bu eğlence adı altında yanlış yollar izliyor ve kendilerine yaptıkları en büyük kötülüklerin başlangıcını oluşturuyorlar. Bizim ele alacağımız bu konu işte ergenlik ve yetişkinlik çağında bağlanmayı tercih ettikleri konular olacaktır. İnsan evresinin en coşkun çağı olarak nitelendirebileceğimiz bu dönem yanlış yalın ayak koşabilecek, doğru olmayan şeylerin doğru geldiği bir yanılsama ile her türlü hatayı yapabilme potansiyelini doğuran tehlikeli bir dönemdir. Bu dönemde alkol, sigara ve maddeye olan merak duygusu onları kullanmaya karşı yönelim göstererek “bir kereden bir şey olmaz” düşüncesi ile başlayan bağımlıların ilk adımını oluşturan eylem oluyor. Evet, bir kereden bir şey oluyor. O bir şey, her şeyi doğuruyor ne yazık ki. Bir de popüler kültür köleliği diye bir şey var.

Herkesin yaptığını doğru bulma hastalığı olarak da nitelendirebiliriz bunu. Herkes yapıyorsa doğru olduğu düşüncesi belirir insan zihninde ve yaptığı şeyi masumlaştırır. Şu an da alkol kullanmayan kalmadı deyip bunu kendine layık görmek de bundan kaynaklanıyor. Şu an da alkol kullanma yaşı 15-16 yaşlara kadar inmiş vaziyette. Hele sigaradan bahsetmiyorum bile. O daha da küçük yaşlara kadar düştü. Bunun önüne geçmek çok zor bir hâl aldı. Toplumda yaratılan algılar gençlerimizi ne yazık ki çok kötü yollara sürüklemiş ve sürüklemeye de devam etmekte. Bu bağımlılar duygularını kontrol edemeyip aile içi huzuru da etkilemekte. Çocuklarına karşı çıkamayan aileler bu durumla boğuşuyor ve çoğu zaman bu tatsız bir hal alıyor. Evlatlarından ayrılmak zorunda bile kalabiliyorlar. İşte bu durumlar göze alındığı vakit bu bağımlılıklar ve doğuracağı sonuçlar bizi oldukça korkutuyor. Bunun önüne geçmek ve bu durumu durdurmak son derece zor olsa da en azından uyarabildiğimiz kadar insanı uyarmak belki bir nebze de olsa bu durumu azaltmaya yardımcı olacaktır.

Sedanur İLBAN

YALNIZLIK

Kalabalığın içindeki yalnızlık... İnsan bir kere güveni kırıldı mı, hele ki sevdiği insana karşı, ömür boyu yalnızlığa mahkûm eder kendini. Güveni kırılır ve kendi kabuğuna çekilir. Bu artık tüm insanlığa karşı ördüğü bir duvardır. Yaralanmamak için kaçır herkesten. Kendi içinde kendi dünyasını yaratır. Çevresinde ne kadar insan olsa bile yalnız hissetmek kendini, çok kötü bir duygudur. Bu duygudan kaçmanın tek yolu seni o kabuktan çıkaracak eylemleri kabul etmektir. Mesela yeniden birine güvenmek. Evet, bu sancılı bir süreç olacak ama ya yalnızlığın ile barışacaksın ya da bu süreci aşarak bir korkunu da yenmiş olacaksın. Bazen sandığımız şeyler sandığımız gibi olmadı diye de kimseyi suçlayamayız. Çünkü içimizde o beklentiye yaratan biziz. O insan ya da herhangi bir şey, bunun sorumluluğunu üstlenmek zorunda değildir. Hatta birini seviyorsanız ve o sizi sevmiyorsa onu suçlayamazsınız. Sevmek tamamen kişinin kendisi ile alakalı bir durumdur. Siz eğer seviyorsanız karşınızdaki insanın da sizi sevmek zorunda olması gerekmez. Sevmiyor diye küsüp darılamazsınız. Hayalinizde süslediğiniz şeyleri o size veremiyor diye kızamazsınız. Eğer ki bunları yapıyorsanız üzgünüm, yalnız kalmaya da devam edin.

Çünkü hayal kırıklığının temeli beklentilerimizdir. Beklenti ne kadar çoksa hayal kırıklığı da o kadar çok olur. O yüzden bir şey hakkında çok fazla beklentiye girmek gerekir. Bu yaşanan hayal kırıklıkları işte böyle ümitsizliğe iter sizi. Yalnızlaşırsınız. Tahammül-süzleşir ve kalp kırmaya, olmadığınız bir insana dönüşürsünüz. Bu sefer kendi seçtiğiniz yalnızlık kimsesiz kalmanıza neden olur. Çünkü kırıp dökmek çevrenizdeki insanları da sizden uzaklaştırır bu da artık sizin tercih ettiğiniz bir yalnızlık olmaz. Olumsuz olaylar yaşamayı kabul etmeli ve her şeyin olabileceğini düşünüp hazırlıklı bir tutum içerisinde olmalıyız. Duygularınızı kontrol edip, sabırlı olarak kendinize güvendiğiniz taktirde hayatınıza dahil edeceğiniz güzellikler sayesinde yalnızlık duygusunu yok edebilir ve meşgul olduğunuz şeylere odaklanınca bu yalnızlığın can sıkıntısından beyninizin size oynadığı bir oyun olduğunu fark edeceksiniz. Çünkü eğer bir meşguliyetiniz olsaydı boşluğa düşmez ve kendinizi yalnız hissetmezsiniz. Şimdi kendinize dönüp baktığınızda bu yalnızlık hissinin kaynağını anlayabilmek oldukça mümkün. Ağır basan bir duygu ise demek ki herhangi bir meşguliyetiniz yok demektir. Hemen bir şeylerle meşgul olmalı ve beyninizin bu oyuna kendinizi kaptırmamalısınız.

Bilinçli İnternet Kullanımı

Günümüzde teknoloji bir hayli etkin kullanılmaktadır. Hemen hemen hayatın her alanında bilgisayar ve akıllı cihazlar kullanılmaktadır. Bunlarla paralel olarak internet de hayatın her alanında kullanılmakta ve her geçen gün yaygınlaşmaktadır. Evde, işte, cepte, okulda, sosyal alanlarda ücretli ya da ücretsiz internete erişmek mümkündür. İnternet bu denli fazla kullanılırken aynı zamanda tehlikelerde her geçen gün artmaktadır. Peki, bu tehlikelerin farkında mıyız? Özellikle gençlerimiz bu tehlikelerle çok sık karşılaşabilmektedir. Bu nedenle çocuklarımızı mümkün oldukça bilinçlendirmemiz gerekmektedir. Gençlerimiz internetten gelen her türlü tehlikeyi mutlaka ailelerine bildirmeli ve gerekirse aileler, polise bildirmek suretiyle tedbir almalıdırlar.

İnternetteki Tehlikeler

İnterneti kendi çıkarlarına fayda sağlamak için kullanan kişi ya da örgütler bilinçsiz internet kullanıcıları için ciddi bir tehlikedir. Bunlardan bazılarını maddeler halinde yazalım.

1. Dolandırıcılar
2. Hackerlar
3. Terör Destekçileri
4. Sapıklar
5. Organ Mafyaları
6. Uyuşturucu Tacirleri
7. Sanal Zorbalar
8. Zararlı Yazılımlar
9. Yanlış veya Zararlı Bilgiler

Peki bu kötü niyetliler nasıl gençleri ağlarına düşürüyorlar?

1. Sosyal Medya
2. Video Siteleri
3. İnternet Siteleri
4. Oyun Siteleri
5. E-Postalar
6. Bilgisayar Programları
7. Mobil Uygulamalar

İnsanların en çok tehlikeyle karşı karşıya kaldığı ortamlar sosyal medya ortamlarıdır. Çok masum gibi görünen ve sadece paylaşımlar yapıldığı düşünülen bu ortamlar maalesef gençlerin en çok zarar gördüğü ortamlara dönüşmektedir. Bu ortamlarda ya da internette insanların kesinlikle paylaşmaması gereken bilgiler kişisel bilgileridir.

Kişisel Bilgiler

- T.C Kimlik numaranız
- Ev / Okul / İş adresiniz
- Doğum gününüz ve Doğum Yeriniz
- E-mail adresiniz
- Telefon numaranız
- Kullanıcı Adınız ve Şifreniz
- Annenizin Kızlık Soyadı
- Kredi kartı bilgileriniz
- Tatil vs. gibi evde olmadığınız zaman tarihleri
- Ev Mahreminiz, Fotoğraflarınız

Kişisel bilgiler sadece sizindir. Hiç kimseye paylaşmayın. Kişisel bilginiz “özelinizse”, bırakın özel kalsın. Paylaşmak zorunda değilsiniz.

Tehlikeler Nasıl Geliyor?

1) Sosyal Medya Gizliliği: Sosyal medya kullanıcıları, sosyal medyayı gizlilik ayarları yapılmış olarak sadece gerçek hayatta tanıdıkları arkadaşlarıyla etkileşimde kullanmalıdırlar. Tanımadıkları kişilerden gelen davet ve istekleri engellemelidirler. Paylaştıkları içerikleri sadece arkadaşları görecektir şekilde ayar yapmalıdırlar. Ayrıca sosyal medyada gizlilik ayarı yapılmış olsa bile kişisel bilgiler, iletişim bilgileri ve ailevi bilgiler hiçbir zaman paylaşılmamalıdır. Bu ayarlar yapılmadığı takdirde aşağıdaki tehlikelerle karşılaşmak olağandır.

- Gizlilik ayarı yapmadan herkesin görebileceği paylaşımlarınızdan;
- Siz evde yokken hırsızlara davetiye göndermiş olursunuz.
- Evde yalnızken sapıklara davetiye göndermiş olursunuz.
- Kötü niyetli insanların sizi nerede ve nasıl bulabileceğini her an bildirmiş olursunuz.
- Resimlerinize herkes erişebildiği için resimleriniz kötü niyetli insanlar tarafından size ya da arkadaşlarınıza zarar verme amacıyla kullanılabilir.
- Resminizi alan birisi, resminizle ve adınızla yeni hesap açıp arkadaşlarınıza istek gönderebilir ve onları dolandırabilir. Ya da randevulararak ağlarına düşürebilirler.
- Resimleriniz üzerinde oynama yapılarak pornografik sitelere yüklenebilir, size veya ailenize şantaj yapılabilir.
- İletişim bilgilerinize ve kişisel bilgilerinize erişen dolandırıcılar telefon ya da mesajlaşma aracılığıyla sizden kart, hesap ve şifre bilgilerinize erişmek için aldatıcı sorular sorabilir ve dolandırabilirler.
- Tanımadığınız kişilerin arkadaşlık isteklerini kabul ettiğinizde;
- Sizden faydalanmak isteyen sapık birisine özel paylaşımlarınızı açmış olursunuz.
- Hırsız, dolandırıcı ya da mafyalara özel paylaşımlarınızı açmış olursunuz.
- Kısacası yukarıda yazdığımız tehlikelerle karşılaşma olasılığınızı arttırmış olursunuz.
- Sizi terör, uyuşturucu, porno vs zararlı topluluklara ve gruplara ekleyebilir, yönlendirebilirler.
- Sizinle iyi ilişki kurarak güveninizi kazanıp sonra sizden ya da ailenizden faydalanmak için randevulararak ağlarına düşürebilirler.

2) E-Posta: Elektronik posta kullanıyorsanız, posta kutunuza gelen postalara dikkat etmelisiniz. Tanımadığınız kişilerden gelen ya da isim arkadaşınızın ismi olsa da e-posta adresi alakasız, bilmediğiniz bir adresten gelen e-postaları açmayın. Açarsanız neler olabilir?

- Virüs gizlenmiş bir postayı açarsanız;
- Bilgisayarınıza zarar verebilirsiniz.
- Kişisel bilgileriniz başka adreslere aktarılabilir.
- Bilgisayarınızı izleyip şifre ve bilgilerinizi kaydedebilir.
- Bilgisayarınızın kamerasına ve mikrofonuna erişip ortamınızı kaydedebilir.
- Sizin hesaplarınızdan sizin adınıza paylaşımlar yapabilir ve postalar gönderebilir.

- Bilgisayarınızdaki ve E-Posta hesabınızdaki kişilerin hesap bilgilerine erişebilirsiniz.
- Sizi terör, uyuşturucu, porno vs zararlı topluluklara, posta gruplarına ekleyebilir, sitelere yönlendirebilirler.
- Size ait çalışmalarınız kopyalanabilir.
- Özel resimleriniz kopyalanabilir.
- E-posta ile gelmiş bilmediğiniz bir programı indirip kurarsanız yukarıdaki tehlikelerle karşılaşma oranınızı arttırmış olursunuz.
- Kaynağını bilmediğiniz herhangi bir bağlantı bulunan postayı açar ve bağlantıya tıklarsanız yukarıdaki tehlikelerle karşılaşma olasılığınızı arttırırsınız.
- Bağlantı ya da virüs olmasa bile açtığınız postada terör, uyuşturucu, ahlaki olmayan reklamlar ya da propagandalarla karşılaşabilir, yazılı saldırıya maruz kalabilirsiniz.

3) Reklamlar, Bedava Programlar ve Uygulamalar: İnternet sitelerindeki, oyunlardaki ve uygulamalardaki hediye, sürpriz ve ücretsiz hediyeli yarışma reklamlarına tıklamamalısınız. Ekranda bir anda beliren hiçbir şeyi okumadan bilinçsizce tıklamayınız. Reklama tıklarsanız bile kişisel bilgilerinizi asla internette herhangi bir siteye yazmayınız ve sosyal medyada paylaşmayınız. Unutmayalım ki, "Bedava peynir, fare kapanında olur." Peki reklamlara ya da bedava programlara tıklarsanız?

- Kişisel bilginizi isteyen bir reklama, ücretsiz hediyeli yarışma reklamına ve alakasız bir reklama tıklarsanız;
 - Dolandırılabilirsiniz.
 - Bilgileriniz farklı amaçlarla kullanılabilir.
 - Kötü niyetli insanların size ulaşmasına neden olabilir.
 - Sizi terör, uyuşturucu, porno vs zararlı topluluklara ve gruplara ekleyebilir, yönlendirebilirler.
 - Terör, uyuşturucu, ahlaki olmayan reklamlar ya da propagandalarla karşılaşabilir, yazılı saldırıya maruz kalabilirsiniz.
 - Bilgisayarınıza ya da telefonunuza virüs bulaştırabilirsiniz.
- (2 numaralı maddedeki tehlikelerle karşılaşabilirsiniz.)

4) İnternet Siteleri: Bilmediğiniz ya da güvenli olmayan sitelerden mümkün oldukça uzak durulmalıdır. Site adıyla içeriği alakasız web sitelerinden uzak durulmalıdır. Ahlaki değerlere zarar veren sitelerden uzak durulmalıdır. Kişisel bilgilerinizi ve ailevi bilgilerinizi isteyen sitelerden de uzak durulmalıdır. Sitenin her alanında ve her sayfasında durmadan reklam, açılır sayfa vs. çıkan sitelerden de uzak durulmalıdır.

. Bu tarz sitelerdeki yanıltıcı bağlantılara tıklanmamalı, bedava programlar indirilmemeli ve bilgisayara kurulmamalıdır. 2. ve 3. maddedeki tehlikelerle karşılaşılabilir.

5) Oyunlar: Günümüzde sayısız oyun bulunmaktadır. Gençlerimiz özellikle vakitlerinin çoğunu oyun sitelerinde ya da uygulamalarında geçirmektedir. Peki oyunlarda nasıl tehlikeler gizli?

- Puta tapma ritüelleri
- Dinsizliğe teşvik
- Müstehcen görüntüler
- Cinsiyetsiz Karakterler
- Ahlaki olmayan senaryolar
- Ölüm ve öldürmeye teşvik
- Yalan, hile ve kumara teşvik
- Milli, Manevi ve ailevi değerleri yok etme

Maalesef mesele oyun değil bu nedenle dikkatli olunmalıdır.

Sonuç olarak özetlersek;

- Özelinizi paylaşmayın.
- Gizlilik Ayarlarınızı yapın.
- Bilmediğiniz güvenmediğiniz hiçbir şeyi açmayın, kurmayın, kabul etmeyin.
- Bilgisayarınızda antivirüs programları kullanın.
- İnternet Servis Sağlayıcınızdan «Güvenli internet Hizmeti» talep edin.
- Güvenli internet hizmeti **ÜCRETSİZDİR.**
- Size ait olmayan ve genel kullanıma açık bilgisayarları özel işleriniz için kullanmamaya çalışın.
- Bilmediğiniz ya da emin olmadığınız konuları **BİR BİLENE DANIŞIN...**
- Günlük internet ve bilgisayar kullanımını kısıtlayın.
- Ailenize, arkadaşlarınıza vakit ayırın.
- Sizi ilgilendiren her konuyu mutlaka ailenizle paylaşın.
- Karşılaştığınız olumsuzlukları ailenizle paylaşın.
- Sizi rahatsız eden siteleri www.ihbarweb.org.tr adresinden bildirin.
- Karşılaştığınız tehditleri, tacizleri, zorbalıkları, dolandırıcılıkları mutlaka ailenizle paylaşın. Ailenizle birlikte savcılığa, emniyete başvuru yapın.

Düşünceleri birikiyor insanın. Bu düşüncelerle boğuşuyor insan. Vakitsiz ve yersiz nefese doğru yalnızca düşünceleriyle cebelleşiyor . Nedir bu düşünce ? Nedir bu düşünce çağı?

“Çağ çağ yükselen düşünce ; Düşünce düşünce gelişen bir çağ” hakimiyeti kurmak kimlerin elinde ? Bir dünya tahayyül edin . Yalnızca yalnız kalmayı hedef ettiren ve bu hedef doğrultusunda bu yalnızlaşma ile övünen dünya İnsan olmanın ne manası kalır? İnsanlar “İnsanlık” normunu belirleyebiliyorsa şayet . Bu normlara mutabık kalmamızda sadece “ insanlar” vasıtasıyla olur. Modernizm insanları yalnızlaştırarak insanlığı yalnızlaştırdı ve bu yalnızlaştırma politikasında insanlara **Kuralsız Bir Dünya** vaad ediyor . Peki kuralsızlığın vaad edildiği dünyada bizleri neler karşılıyor ?

a.Düşünce : Sınırlar ile bir sınırsızlıktır aslında , düşünce zihin yolculuğudur kişinin kendi içinde yola çıktığı bir yolculuk. Ve bu yolculukta kendi ruhunu arar. Bir şekilde ruhunda yeni bir çağa girişim yapar.

b.Çağ: Çağ sorunsalını iki bölüme ayırmaktayım; Bireysel çağ dirilişi , toplumsal çağ dirilişi .

1- Bireysel Çağ Dirilişi : Bireysel çağ insanın zihninden ruhuna doğru gelişen bir tasavvur diyebiliriz . Bu bağlamda zihinden ruha kurulan bu köprü kişinin karakterinde bulunan ‘kırmızı çizgileri’ belirler ve kendi içinde bir diriliş yaşar . Bu diriliş ruhuna adım adım işler.

2- Toplumsal Çağ Dirilişi : Bireysel olarak ruhunda dirilişi yaşayan insanların topluma, toplumun belirlemiş olduğu hayat standartları ile bir dirilişe davet isteğidir diyebiliriz. Vel hasıl kişinin kendi ruhunun diriliş evresinde geçtiğinde toplum ruhunda bir şekilde o diriliş ruhunu benimseyecektir.

“ Düşünce ve Çağ ” kavramlarını birbiriyle bağlantı kurunca ortaya “Çağ Düşüncesi” çıkar bu husus yalnızca günü kurtarır çağın ne düşündüğü aşıkardır . Dirilişe geçmiş bir ruhun derdi olduğu çağı “Düşünce Çağı ” haline getirmektedir . Çağ , modernizmi benimseyen ve o kültürde yaşayanların elindedir. Vaat edilen kuralsız dünya ancak ne düşündüğümüze değil nasıl düşündüğümüzle ilgili bir durumdur. Bu “Kuralsız Dünya” vaadi esasen bizi yalnızca çağ düşüncesi kapitalist rejime sürüklüyor ve yalnızca sürükleniyoruz. Bu diriliş bir direnişin meyvesidir esasen . Bir direnişin sembolü yalnızca “Hakikat Arayışı ”yaşayan zihinlerin yüreğine atılmış imzalıdır. Arayış önce ruhta başlar sonra zihinde ve en son yürekte . Zihin, ruh ve yürek arasında bir köprüdür . Ruhun ve yüreğin birbiri ile hemhal olmasıyla ortaya zihniyet yapısı çıkar .

Bu kuralsız dünya niteliğinde olduğumuz çağda bir direniş genci ne yapmalıdır ? **BAŞKALDIRMALI** ! Olan düzensiz sisteme ,olan systemsiz düzene ! Bu başkaldırı ile ruhunu , yolunu , davasını, kuralsız dünyaya ispat etmelidir . Kuralsız dünya sadece kendisine itaat edenler için cazip gelir . İtaat etmeyen diğer arayış ruhları için ise “**SÜRGÜN**” yeridir. Diyor ya şair ; “Ey Sevgili : Uzatma dünya sürgünümü benim.” İşte o ruh gibi arayışı içine çekmiş ruhlar dünya sürgününde ki serüveninde olan hakikatsizliğe baş kaldırıyor . Çünkü yolda bizim o yolun zorluğu da bizim o zorlukta ki mükafat ise yine bizim olacaktır. Ruh arayışı ,düşünce çağı zihni bu yolda yürümeyi gerektirir.

Arayış , Direniş , Diriliş, ve haliyle gelmiş olan Düşünce Çağı işte bu yoldan geçer...

Sıla AVCI

Endülüs Okuma Projesi hakkında bilgi verip, ülkemize neler kattığı hakkında düşüncelerinizi paylaşır mısınız?

Endülüs okuma projesi, 9 yıl önce 22 öğrenciyle Van'da başlayan bir okuma projesi. Ancak bir proje olmaktan olmaktan öte gerçek bir iyilik hareketi olarak değerlendirebileceğimiz bir çalışma. 30 ilde, 58 ilçede, 220 okulda, 311 gönüllü öğretmenle ve 25.000 öğrenci ile yürütülen dev bir proje. Türkiye'nin en büyük okuma projesi! Bir proje olmanın çok ötesinde ülkemiz için ümitlerimizi artıran bir çalışma...

Biz öncelikle okuyan, okuduğunu anlayan, yorumlayan, kritik eden, eleştirel düşünen bireyler ve nesiller yetiştirmek istiyoruz. Okuyan değişir ve gelişir, değiştirir ve geliştirir düşüncesi ile okuma kültürü kazanmış bireyler yetiştirmek için çalışıyoruz. Özet dinleme görevlisi uygulaması ve projenin uygulama aşamasında, kitap okumanın ötesinde çocuklarımıza sorumluluk kazandırma, okuduğu kitabı kritik edebilme, kendini, duygu ve düşüncelerini ifade edebilme, grup aidiyeti, sosyal beceri kazanımı gibi 21. yüzyılın en önemli kazanımlarını öğrencilerimizin edinmesine yardımcı oluyoruz. Bütün bunlar projenin geleceğimiz için ne kadar büyük bir katkı sunduğunu göstermekte.

BETÜL KARAKAYA
Endülüs projesi Konya temsilcisi

Endülüs Okuma Projesi'nin çocuklar üzerindeki etkisini bir öğretmen olarak nasıl değerlendirirsiniz?

Bu proje, çocukların gönüllü olarak kalbinde yer eden sihirli bir projedir. Çocukları kitapların büyüğü dünyasıyla tanıştıran, öğrencilerin hayal güçlerini geliştiren, aynı zamanda yazma yarışmaları ile kelimelerin gücünü kullanmalarının yanında, bir öğrencinin hem sosyal hem akademik anlamda gelişmesini de sağlar. Okunan her sayfa öğrencinin yüreğine ilham tohumları ekerek yeni bakış açıları sunmaktadır. Endülüs Okuma Grubu, öğrencilerin hem bugünlerine hem de yarınlarına anlam katan bambaşka bir dünyadır.

Çocukların ekranlara neredeyse bağımlı olduğu, dikkat süresinin dakikalarla ölçüldüğü bir dönemde, kitap okumak için gözleri parlayan çocuklar görmek gerçekten paha biçilmez bir güzellik! Endülüs okuma projesi bize bunları tattırdığı için gerçekten çok kıymetli...

Projenin Konya özelinde yürütülmesi ile ilgili bilgi verir misiniz?

Konya bu projenin kalesidir dersem abartmış olmam. 311 öğretmenimizin büyük çoğunluğu (192 öğretmen) Konya'dan: Meram ilçemizden 22, Karatay 44 ve Selçuklu ilçemizden de 100 öğretmenimiz var. Ayrıca Bozkır, Çumra, Derbent, Ereğli, Ilgın, Kulu ve Sarayönü ilçelerimizde de projemiz yürütülmekte. Bütün öğretmenlerimiz: 'Bir kitapla hayatım değişti.' diyecek öğrenciler için ciddi fedakarlıklarla gayret etmekte. Konya özelinde şunu da ifade etmek isterim projemiz farklı kurumlarda dikkat çekmekte ve bazılarında ilham olmaktadır. Geçen yıldan beri Bilgihaneler 'İlk emrin izinde' sloganı ile projemizi yüzlerce öğrencisine uygulamaktadır.

Projede hangi kitaplar okutulmaktadır?

İlkokul, ortaokul ve lise kategorisinde bir kitap listemiz var. Ancak listemiz epey kabarık ve sürekli güncelleniyor. Bu yüzden belirli bir yazar ve kitap okutmaktan ziyade biz okur yetiştirme gayreti içindeyiz. Milli ve manevi değerlerimize aykırı olmayan tüm kitapları okutuyoruz. Konya Selçuklu'da, Selçuklu Belediyesi kütüphanelerini, diğer bölgelerde ise okul kütüphanelerini kullanıyoruz. Projemize özel bir de kitap kayıt sistemimiz var: Endopro.tr ...

Bu sistemle en çok okuyan okulları, öğrencileri, en çok okunan yazarları ve yayınevlerini tespit ediyoruz. Mesela Şubat ayına kadarki veriler üzerinden: Dostoyevski, Tuncel Altınköprü, Mustafa Kutlu, Özkan Öze, Cengiz Aytmatov, Metin Özdamarlar, Gülnar Kandeğer, Birsan Ekim Özen, Şermin Yaşar, Ahmet Hamdi Tanpınar, Abdullah Harmancı, Özgür Aras Tüfek Mustafa Orakçı ve Yusuf Asal'ı sayabiliriz.

Çalışmalarınızla ilgili somut örnekler verir misiniz?

Öğretmenin sevgisi fedakarlıkla birleşince çocuklarda çok güzel değişimler oluyor. Bu değişimlerin artarak devamı için her bir öğretmenimiz kendi imkan ve gayretleri ile aylık düzenli okuyan veya en çok okuyan öğrencisini, farklı şekillerde (maddi /manevi) ödüllendiriyor. Bu uygulama çocukların motivasyonunda çok etkili oluyor.

Bunun dışında Mavera Vakfı'nın sponsorluğunda Sen yazarın yarışması düzenliyoruz. Öğrencilerimizde okuma alışkanlığının yazmayla pekişmesini istemekle kalmıyor aynı zamanda geleceğin yazarlarını da yetiştirmeye gayret ediyoruz. Sen yazarın yarışmasında ilköğretim, ortaokul ve lise kategorisinde dereceye giren öğrencilerimiz hem İstanbul gezisine götürülüyor, hem de altınla ödüllendiriliyor. Bu yıl üçüncüsü düzenlenecek yarışma için projemizde profesyonel yazar/öğretmenlerimizden, Türkiye geneli farklı okullardan, 600 öğrencimiz eğitim aldı. İlk okul kategorisinde masal, ortaokul kategorisi deyim ve atasözleri, lisede ise küçürek öykü üzerine olan bu eğitimler 4 hafta sürdü. Çocuklarımız yarışmaya hazırlanmakla kalmadı, okuma serüvenlerine yazma ile yeni ve anlamlı bir boyut kazandırdılar.

Farklı yazarları davet ederek çocuklarımızı yazarlarla buluşturuyoruz. Ayşegül Genç, Abdullah Harmancı, Yaşar Bayraktar, Tuncel Altın köprü, Hatice Kübra Kısa bu yazarlardan bazıları...

Yine projeye katılan öğretmenlerimizin katkılarıyla, her yıl bir kütüphane açılışı gerçekleştiriyoruz: Geçen yıl 6 Şubat 2023 Kahramanmaraş depreminde ailesiyle vefat eden arkadaşımız Esra Demirkol Tanrıverdi adına, ona bir vefa borcu olarak, Ilgın ilçemizde bir kütüphane açtık. Bu yıl da Şanlıurfa Ceylanpınar ilçesinde, Mehmet Akif Ersoy İmam Hatip Ortaokulunda bir kütüphane açılışı gerçekleştirdik.

“Kendi peşimi bile bıraktım.” der Sait Faik “Luzumsuz adam” adlı öyküsünde. Basit gibi görünen ama anlamlı bir sözdü söylediği, her şeyden bıkmış bir yanıyla. Kendi hayatında dahil çevreyi ve çevresindeki insanları tarif etmişti bu hikayeleriyle bu sözleriyle, anlattığı insanlarla insanların içinde yaşadığı durumlarla, kendi peşini bırakan ama hayattan da yaşamdan da umudunu kesmezdi çizdiği çevre tasvirleriyle, her durumda yaşama sevinci içinde olan bir sanatçıydı. Gittiği her yerde kendine bir durum, bir insanlık hali bulurdu. Sıradan görünen ama sıra dışı evrensel mesajlar veren karakterleri onda görürdük. Hayatın bitmek bilmeyen çilesini, insanların içinde insan kalabilmeyi, kalabalıklar içindeki yalnızlıkları, kendi yalnızlığı ile bütünleştirmişti bir nevi. Süzülüp giden zamanın içinde coşkuyla yaşayan bir ruhtu.

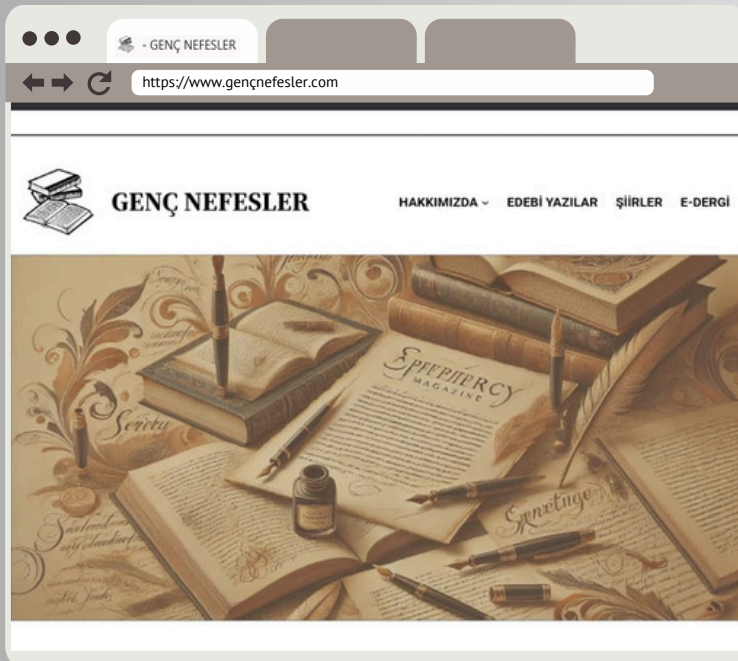
Sait Faik’in karakterleri hep içimizden birileriydi, bazen de bizzat kendisiydi. Çevremizde gördüğümüz herkeste, yani bizde. Aslında bizi bize anlattı. “İp Mesleği” hikayesinde. O ipe tüm hayatını hammalık yaparak geçiren adamın ipinin elinden alınmasıyla uzaklara bakışı, bütün hayatının bir ipe bağlı olması, hepimize dokunan bir olaydı hepimizin hayatında bağlı olduğumuz ipler vardır. Bu ipler her defasında hayatımızın farklı bir noktasında farklı durumlarla buluşturuyordu. “Haritada Bir Nokta” hikayesinde balığa çıkanlara yardım eden bir adamın payını bekleme

ama son balığında başka birine verilmesiyle kırılan umudu, yutkunarak kahveye oturup içindeki sessiz öfkeyi haykırma durumu, aslında hepimizin içinde biriken öfkelerin bir yansımasıydı. Adaletsizliği ve insanların acımasızlığını belki de bu hikayeye anlamak istedi. “Luzumsuz Adam” la belki de kendi yalnızlığını, insanlar içindeki yalnızlığını bize anlatmak istedi. Onun hikayeleri hep bizde, bizim psikolojimizin yansımalarının en güzel örneklerinden biriydi. Durum hikayeciliğinde bizim durumumuz ortadaydı. Bunu en güzel şekilde hikaye olarak bize sundu.

Bu dünyadan bir Sait Faik geçti. Yalnızlığıyla, mutsuzluğuyla, mutluluğuyla, her şeye rağmen yaşama sevinci ile gitti. Bize de çağının ötesini aşan hikayelerini bıraktı.

“Bir İnsanı Sevmekle Başlar Her Şey”

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

Boykot ile başlayalım: Nedir boykot? Hiç düşündük mü ya da ne işe yarar? Bu bölümde bu sorulara cevap arayacağız. Fakat ne siyasi bir söylem gibi nutuk atarak ne de dezenformasyon amaçlı asılsız iddialarla... Tarafsız olduğumu söylemiyorum çünkü ben Filistin tarafındayım, hatta taraf olmaktan da öte, Filistin'in ta kendisiyim.

Öncelikle, boykot bir direniştir. Sessiz ama etkili bir direniş. Şimdi sizinle birlikte geçmişe gidelim: Hayber Kalesi'nin fetih anındayız... Hayber Kalesi, yüksek bir tepenin üzerine kurulmuş, korunaklı bir yapıydı. Ok atsak geri dönüyor, taş atsak ulaşmıyor, bağırsak sesimiz duyulmuyordu. Hayber fethedilemiyordu.

Tam o sırada, Peygamber Efendimiz (s.a.v) bir emir verdi: "Yahudilerin hurma ağaçlarını kesin!"

Hayber'deki Yahudilerin servetleri ellerinden alınacak, ekonomik olarak bir darbe vurulacaktı.

Servetleri yok edilecek, açlığa mahkûm edileceklerdi. Çünkü hurma ağaçları onlar için para, mal ve mülk anlamına geliyordu. Kesilen her hurma ağacı, Yahudilerin ekonomisini büyük bir zarara sokuyordu. Onlar, her ağaç kesildiğinde kahroluyor, içleri acıyordu. O zamanın hurma ağaçları, bugün Yahudi sermayeli ürünlerdir. Hayber ise günümüzde Filistin, Kudüs ve Gazze'dir. Bugün Yahudilere küfretsek duymazlar, bağırsak işitmezler, taş atsak ulaşmaz. Fakat Peygamber Efendimizin taktiğini uygularsak, kazanan biz oluruz.

O ağaçlar, içtiğimiz bir kahve, evimize giren bir ürün olabilir. Biz ise boykot baltasıyla o ağaçları keseceğiz, inşaallah. Çünkü biz biliyoruz ki zafer inananlarındır ve zafer yakındır. "Benim boykot yapmamla ne olacak? Savaş mı duracak?" diyenler olabilir. Aldığımız 10 TL'lik bir ürün belki büyük bir fark yaratmaz, ama 100, 1.000, 100.000 kişi aynı yaparsa ortaya korkunç bir sayı çıkar.

"Benim almamam neyi değiştirir?" demek yerine, denemek gerekir. Çünkü biz farkına varmasak da aldığımız her ürün bize hem dünyada hem de ahirette geri dönecektir. Bazıları "Onlar Arap, geçmişte bize ihanet ettiler. Biz niye Arapı destekleyelim?" diyor. Evet, ihanet edenler oldu; fakat bu, Suudi Arabistan bölgesindeki 5.000 kişi ile sınırlıydı. O dönem bazı insanlar hata yapmış olabilir. Hepimiz beşeriz ve hata yaparız. Ancak Çanakkale ve Kurtuluş Savaşı'nda pek çok Arap, Gazi, Türkmen ve farklı milletlerden insanlar bizim çıkarlarımız için savaştı, kan döktü, şehit oldu. Atalarının yaptığı hatalar yüzünden bugün insanlara sırt dönmek adil olmaz. Unutmayalım ki dinin dili, ırkın rengi olmaz. Katliam olan bir yerde susulmaz. Hakkı savunmak ve mazlumun yanında olmak bizim sorumluluğumuzdur.

Cemil Meriç'in dediği gibi: "Zulmün olduğu yerde tarafsızlık namussuzluktur."

Ahret günü bir anne, "Ey Allah'ım, ben bombalar altında evladımı kaybederken bu kulun İsrail'i destekliyordu!" derse... Bir bebek, "Ey Allah'ım, ben içecek su bile bulamazken bu kulun susadığında kola içiyordu!" derse... Bir çocuk, "Ey Allah'ım, ben açlıktan ölerken bu kul gününü gün ediyordu!" derse, halimiz nice olur? Böyle olmasını istemiyorsak, o annenin ahını, o şehit çocuğun vebalini üzerimize almak istemiyorsak, bu ürünleri almayalım, almayalım, alınmasına da engel olalım.

Alternatifleri var; onları kullanalım. Zalimlere ve kâfirlere destek vermek, müslümanlara ihanettir. Bugün bizim paramızla Filistin'e atılan bombalar yarın bize dönebilir. Bu yüzden elimizden geldiğince boykotu bir alışkanlık haline getirelim. O Yahudilerin ağaçlarını keselim. Filistinli kardeşlerimizi unutmayalım. Dualarımız ve boykotumuz ile yanlarında olalım. Ve unutmayalım ki: Boykot bizim en etkili silahımızdır. Direnişimiz boykot ile olacaktır!

Kudüs - Yusuf el-Karadavi

İktisadi alanda İsrail boykot edilmeli ve bu boykot etkin bir şekilde sürdürülmeli; bütün Arapları ve Müslümanları içine alacak şekilde büyük çaplı bir boykota dönüştürülmelidir. Müslümanların İsrail'le alışveriş yapması caiz değildir. Bu hüküm tüm İslam ülkelerini bağlamaktadır. Müslümanlar, İsrail mallarına verdikleri her kuruşun İsrail'e gittiğini, İsrail'in elinde füze, bombaya ve mermiye dönüştüğünü ve İsrail'in bunlarla bizi öldürdüğünü ya da tehdit ettiğini bilmelidirler. Hatta bu boykot, İsrail'e her türlü desteği sunan ABD başta olmak üzere, İsrail'i destekleyen tüm ülkeleri de içine almalıdır. Tüm Müslümanlara düşen, uçağı, arabası, hamburgeri, pizzası, kolası ve sigarasıyla tüm ABD mallarını boykot etmektir.

Trajik Taht Mücadelesi

Sultan II. Mehmed kanunnamesinde kendisinden sonra evlatlarından hangisinin hükümdar olacağını göstermeyerek 'Ve her kimseye evlâtlarımdan saltanat müyesser ola, Nizâm-ı Âlem için karındaşların katleylemek münasıptır. Ekser ülema dahi tecviz etmiştir. Anunla âmil olalar.' maddesini koydurarak kendisinden sonra hükümdar belirlenmesini şehzadelerin faaliyetine ve devlet erkanının ittifakına bırakmıştır.

Osmanlı veraset sisteminde belirli bir kuralın bulunmaması Fatih'in vefatından sonra şehzadeleri bir yarış içerisine sokmuştur. Aslında Fatih'in üç oğlu vardır; Bayezid, Mustafa ve Cem. Fakat Mustafa küçük yaşta hayatını kaybetmiş ve mücadele diğer oğulları arasında sürmüştür.

Konya sancağında bulunan Cem ve Amasya sancağında olan Bayezid' e babaları Mehmet'in ölüm haberini ulak ile gönderen Karamani Mehmet Paşa İstanbul'da tahta geçecek yeni padişahı beklemektedir. Ancak Cem' e giden ulak yolda öldürülmüş ve Bayezid haberi önce aldığından hemen İstanbul'a hareket etmiştir. Bu sırada İstanbul'da Bayezid taraftarı olan İstanbul muhafızı İshak Paşa Bayezid' in padişahlığını istediğinden Bayezid İstanbul'a gelene kadar oğlu Korkut' u naip olarak tahta oturtmuştur. Nihayetinde ise Bayezid İstanbul'a önce gelmiş ve yeni padişah olmuştur.

Saltanatın mirasçısı olduğundan taht üzerinde hakkı olduğunu savunan Cem' de Anadolu'dan asker toplayıp Bursa'da Bayezid ile mücadeleye girmiştir. Bu mücadele sırasında da kendi adına hükümdarlık sembolü olan para bastırmıştır ancak tahtta olmadığı için geçersiz sayılmıştır. Cem' in Bayezid ile mücadelesinde sunduğu bir ülüş sistemi vardır. O'na göre kendisi Anadolu'da, Bayezid ise Rumeli'de devleti yönetebilirdi. Diğer bir deyişle eski Türk yönetim sistemi olan ikili teşkilatı sunmuştur. Ancak Bayezid buna karşı çıkmış ve "saltanat bir geline benzer aynı anda iki kişiyle evlenemez" benzetmesiyle şu cevabı söylemiştir:

Sevgili kardeşim Cem!

Peygamber efendimiz: "Fitne uykudadır uyandırana lanet olsun." buyuruyor. Bildiğin gibi devletimizin birçok galesi ve düşmanı vardır. Bu düşmanlar ve memleketimizi bölüp parçalayarak yok etme amacında olan Haçlılar, bizi birbirimize düşürmek istiyorlar. Akıllı kimse, sadece iyiyi ve kötüyü anlayan değil, iyiyi görünce onu alan ve kötüyü görünce de onu terk edendir. Akıl göz gibi, din ise ışık gibidir. Işık olmazsa göz göremez. İnsanın ömrü çok kısadır. Sonsuz olan ahiret hayatında insanın karşılaşacağı şeyler dünyada yaşadığı hale bağlıdır. Akıllı başında olan, ileriye görebilen bir kimse, kısa olan dünya hayatında hep ahirette iyi ve rahat yaşamaya sebep olan şeyleri yapar. Ahiret yolcusuna lazım olan şeyleri hazırlar.

Bunun içindir ki din büyükleri, bu dünyanın bir pazar yeri gibi olduğunu ve burada, nefis ile alışverişte olduklarını anlamışlardır. Bu ticaretin kazancı Cennettir. Ziyanı da Cehennemdir. Yani karı ebedi saadet, ziyanı da sonsuz felakettir. Halbuki dünyada kazanılan şeyler, geçicidir. Akıllı olan buna kıymet vermez

Sen ve ben sevgili peygamberimizin müjdesine nail olan bir babanın evlatlarıyız. Eshab-ı Kiram ordularının da nail olmak için ömür tükettikleri bu kutlu müjdeyle müjdelenen Cennet mekan babamız, ömrünü cihat yolunda bitirdi ve sayısız kar etti. Bizim dahi niyetimiz o yolu takip edip yarım kalan işleri tamamlayıp cihana nizam vermektir.

Netice olarak, her Müslüman tüccardır. Bugünün yani dünyanın değil, yarının yani ahiretin tüccarıdır. Müslüman olan dünya ve ahiret saadetine sermayesini ele geçirmiştir. Ancak ticarete gaye kar etmektir. Zira iflas edene, akıllı tüccar denmez...

Peygamber Efendimizin buyurduğu gibi: "Dünyaya burada kalacağınız kadar, ahirete de orada kalacağınız kadar çalışınız." Boş yere Müslüman kanının dökülmesinin elim mesuliyetini alma, kader beni Sultan yaptı, biat et, birlikte Nizam-ı Alem için çalışalım, gerisini sen bilirsin vesselam."

Bayezid'in duygu dolu mektubu karşısında Cem geri adım atmak istese bile artık geç kalmış çünkü mücadele sadece iki şehzade arasında kalmamış iç sorun olan saltanat mücadelesi dış soruna dönüşmüştür. Önce Memlûk Devleti'ne sığınan Cem için sıkıntısını gidermek için Mısır'dan Hicaz' a geçmiş ve hac vazifesini yerine getirmiştir. Böylelikle Osmanlı erkek hanedan üyeleri arasında hac vazifesini yerine getiren tek isim olmuştur. Sonrasında Rodos şövalyeleri Fransa ve papalık bu kavgaya müdahil olmuştur. Dolayısıyla Cem artık özgür değildir ve milletlerarası bir sorundur. Cem' in en son teslim edildiği yer Papalıktır. Papa VIII. Innocentius bu süreç içerisinde kendisine Hristiyan olma teklifinde bulunmuş ancak Cem Sultan "Din-i mübin-i İslâma ihanet edemeyeceği ve dinini cihan saltanatına değişmeyeceği" cevabıyla geri çevirmiştir.

Tarih bilmeyen diplomat, pusuladan anlamayan kaptana benzer; her ikisinin de karaya oturmak tehlikesi vardır.

-Ahmet Cevdet Paşa

Tutsak olduğu süre boyunca Cem, ağabeyi Bayezid' in mektubunu şöyle yanıtlamıştır:

Sultan Cem'den kardeşi insafsız Sultan Bayezid'e

Allah ve peygamberimiz, beni Hristiyanlara sığınmaya zorladığın koşulları nasıl yarattığına tanıklırlar. İmparatorluk üzerinde sahip olduğum haklardan beni yoksun ettikten sonra her yanda bir de beni izliyor ve şefkatli hanedanımızın amansız düşmanı Rodos Şövalyelerine sığınmaya zorlamak üzere bir an bile durmuyorsun. Şu anda yabanıl topraklardayım. Burası ayaklarım altında sallanıp duran tahtadan bir köprü. Bizi su taşıyor olmasına rağmen, babamın memleketinden daha güvenli. Bunun sebebi de sensin. Burada beraber olduğum insanların dinini simgeleyen şey; bir adamın üzerine çivilendiği kanlı bir haç iken, ben onlara minnet etmek zorundayım. Ama ben, inançlarımıza hala bağlıyım. Allah'ım beni cezalandırırsa, sebebi sen olacaksın. Çünkü beni gayrimüslümlere sığınmak zorunda bıraktın. Kardeşlerimizi katledenlere mahkum ettin. Filistin topraklarını ve Ege Denizi'ni kanımızla kırmızıya boyamış bu adamların evlerinde, kendi babamın evinde olduğumdan daha güvende olacağım. İnşallah geceleri kabuslarla uyanırsın!

Kul hakkı, inancımızın temelini oluşturur. Hangi evde kardeşin ölümü kardeşi sevindirebilir? Allah seni bu düşüncelere mahkum etsin. İçimde bir damla bile umut olmasaydı, doğduğum topraklara doğru yüzümü çevirmezdim. Ama buralar benimdi unutma. Eğer babamız padişahımız, onurlu Osmanlı adını bu derece alçaltacağını önceden tahmin etseydi, seni elleri ile boğardı. Ancak zulmünün öcünü almak için İlahi adaletin tecellisi babamızın yokluğunu hissettirmeyecektir. Allah'tan tek dileğim senin cezalandırıldığını görünceye kadar yaşamaktır."

Cem artık papalık elinde bir kalede ömrünün sonuna kadar yaşamıştır. Sultan Bayezid kardeşinin bu durumuna üzülse de Nizâm-ı Âlem için Cem'in tahttan uzak kalması gerekmektedir.

Bizlerin şu an da çok naif ve şiirsel bulduğumuz aşağıdaki beyitler yaban elde olan Cem ile Sultan Bayezid arasında ne kadar keder yaratacağını düşünürsek beyitler kulağımıza hoş gelmeyecektir. Artık cem vatandan çok uzakta şunları söylemektedir:

Sen pister-i gülde yataşın şevk ile handan
(Sen gül döşekte keyifle, güle oynaya yatairken)

Ben hicr ile balin edinem harı sebeb ne
(Ben çölde dikenleri yastık edeceğim. Sebeb ne?)

Bu saltanat-ı dünya ola bu adle mukarin
(Bu dünya saltanatı adaletle paylaştırmayı emrediyor)

Haccü'l-Haremeyn anı talep kılsa acep ne
(Hacca giden kişi talep etse ne olur?)

Cem' in bu beyitlerine karşılık Bayezid:

Çun ruz-ı ezel kismet olunmuş bize devlet
(Madem devlet bize ezelden kismet olunmuş)

Takdire rıza vermeyesün böyle sebep ne
(Allah'ın bu takdirine razı olmak istemeyişine sebep ne?)

Hacc-ül harameynim diyüben da'vi kılursun
(Hacı olmakla övünüyorsun)

Ya saltanat-ı dünyeviye bunca talep ne
(Öyleyse dünya saltanatına bunca talep ne?)

Cem Sultan vefat edene kadar Bayezid tahtta hep bir tedirginlikle oturmuştur. Çünkü müdahil devletler Cem'i kullanmakta Bayezid ise bunlara karşılık yüklü miktarda akçeler ödemektedir. Bu durum Cem' in vefatına kadar devam etmiştir. Cem 1495' te Fransa'nın Bourganeuf eyaleti Zizim Kalesi (Cem Sultan Kulesi) denilen yerde hayatını kaybetmiştir. Vefat haberi duyulunca bütün Osmanlı ülkesinde gıyâbi cenaze namazları kılınmış, üç gün matem tutulmuştur. Bayezid kardeşinin naaşını orada bırakmamış vefatından 4 yıl sonra vatana getirtmiş ve Bursa'ya defnetmiştir. Şehzade Cem'in naaşı Bursa'da büyükbabası Sultan Murad'ın yaptırdığı caminin bahçesine kardeşi Mustafa'nın yanına gömülmüştür. Böylelikle Cem Sultan'ın Mısır'dan başlayan macerası 14 yıl sürmüş ve hüznü bir şekilde neticelenmiştir.

TARİHTEN BU GÜNE

Hanya' yı Konya' yı görmek

Osmanlı Dönemi'nde Girit'in Hanya şehrine Konya'dan bir vali atanmış. Atanan valinin ilk yaptığı iş, vergileri halkın ödeyemeyeceği derecede artırmak olmuş. Ardından Rum ileri gelenleri toplanıp valinin huzuruna çıkmışlar:

- Aman Vali Bey, zaten Hristiyan olduğumuz için askerlikten muafiyet karşılığı yüklü bir cizye ödüyoruz. Üstüne bir de Müslümanlardan aldığımızdan daha fazlasını istiyorsun. Ödeyecek gücümüz kalmadı, insaf et, demişler. Vali bu şikâyetlere hiç kulak asmamış ve kararını uygulamayı sürdürmüştü. Bu durum karşısında Hanyalı Rumlar bir gece yatısı namazından sonra valiye karanlıktan istifade feci şekilde dövmüşler. Güçlükle doğrulup konağına giderken arkasından da günümüze ulaşan şekilde bağırılmışlar:

-Şimdi Hanya'yı Konya'yı gördün mü?

Bağımlılık, kişinin kullandığı bir madde veya davranış üzerinde kontrolünü kaybetmesidir. Tutku, irade ve yargıları aşan ihtiraslardır, hislerdir. Bağlılık, birine ya da bir şeye karşı yakınlık duyma, sorumlu hissetmedir.

Değersizlik, tüm maddi ve manevi değerlere karşı duyarsızlık durumunu ifade etmektedir.

Bağımlılık - tutku - bağlılık - değersizlik, bir uçtan diğer uca belli bir sıralama ile yazılmış olup, ortamdaki dengenin bulunamaması halinde bireysel ve toplumsal sorunlar baş gösterir. Doğduğumuz günden itibaren, hatta anne karnında başlayan varoluş sürecinde, anneye, anne sevgisine, güvenine, babaya, zamanla aile bütünlüğüne, insanı insan yapan değerlere bağlılık esastır. Ahlak gibi, görgü gibi tüm toplumsal değerler bu kapsamdadır. Olmalılar, gereklidirler.

Yalnız, bağlılıklarımız tutkuya dönüşmeye başladığında normal olandan anormal olana doğru yolculuk da başlar. Anneye olan bağlılık, anne bağımlılığı olduğunda “süt kuzusu” kavramının ortaya çıkması en masum örnektir. Karşı cinse olan duygular, güç tutkusu, koltuk tutkusu, şöhret tutkusu, para tutkusu, ideolojik tutkular, narsistçe ben tutkusu vs... vs...

Toplumların siyasi, edebi hangi tarihlerine bakılırsa bakılsın, tüm kötülüklerin anası olarak karşımıza tutkular, bağımlılıklar çıkar. İktidar tutkusu için işlenen cinayetler, şöhret tutkusu için elbiselerle birlikte çıkarılan tüm değerler, kumar tutkusu için yıkılan yuvalar, alkol tutkusu için yaşanan kepezelikler... (Son zamanlarda uyuşturucu/uyarıcı maddeler durumu daha vahim kılmakta, okuduğum haberler doğrultusunda bu konuyu işlemeye yüreğim dayanmamakta.)

İnsan doğduk, insan kalabilmek için tutkuların esaretinden kurtulmak gerek. Daha doğrusu, esir olmadan korunmak gerek. Zira tutkularının esiri olan birey, iradesini yitirmiş, özgürlüğünü kaybetmiş demektir. Verilen bir taviz, başka bir tavize zemin hazırlar ipin ucu bir defa kaçtıktan sonra. Hele iş bağımlılık noktasına varmışsa, debelenir durur birey, hatta yakınındakiler ve beraberinde toplum.

Toplumsal bir varlık olan insan, toplumsallaşırken bilgili, bilinçli, inançlı, değerli, aidiyet duygusu yüksek bir şekilde yetiştirilmeli ki kolay savrulmasın. Bu bağlamda ailelere, okullara, devlete çokça görev düşmektedir.

Bağlılık iyidir, bağımlılık kötüdür. Tutkular, belki hayata tutunma, mücadele gücü gibi algılanabilir, lakin ülkemizdeki kadın cinayetlerinin çoğunda “Ya benimsin ya toprağın” zihniyetinin oluşmasında rolü çok büyüktür. Konfor, lüks yaşam tutkusu, dini değerlerimizle çelişiyor olsa bile günümüzde birçok Müslüman’ın davranışına bakıldığında

“Müslüman parayı görünceye kadar kapitalizme karşı” tezini doğrular mahiyette, maalesef.

Tutkular, bağımlılıklar; ahlakı, özgürlüğü, akı, iradeyi, kısacası kişiyi/kişileri/toplumlari esir alan, etkisiz kılan kötü duygulardır.

“Bütün ıstırap, stres ve bağımlılık, zaten aradığınız şey olduğunuzu fark etmemenizden kaynaklanır.”
(Jon Kabat-Zinn)

TÜRK DESTANI

Bir elimde Akdeniz, bir elimde Baykal Gölü
Türk-İslam davasının Kızıl elma yolcusuyum
Koca Çin’e set yaptırdım, çakallardan kan gölü
Ana bozkurt soyundan, Ötüken’in yolcusuyum.

Gök kubbede parlayan Ayyıldız’ın sevdalısı
Yüce Allah’ın izniyle Vatikan yolcusuyum
Elbet bir gün gelecek Hilal’in Muhafızları
Ben İslam’ın son ordusu, Tel Aviv yolcusuyum.

Vatanım tüm cihan benim, bozkırdır ata yurdum
Ben Oğuz boyundanım, kurt diyarı yolcusuyum
Ne şehirler fethettim ve on altı devlet kurdum
Dört yüz bin Mehmetçik ile cennetin yolcusuyum.

Yüce Allah’ın adıyla cihan devleti kurdum
Nice yollar kat ettim, Anadolu yolcusuyum
İslam ile şereflenip kâfire kılıç vurdum
Resul-ü Ekrem’in hicreti, Mekke yolcusuyum.

Tanrı verdi seferi ve revan olduk bu yola
Attila’nın emriyle Macaristan yolcusuyum
Ecel vakti geldi sana kan içici Voyvoda
Ben Fatih’in fedaisi, Eflak’ın yolcusuyum.

Mohaç meydanında haçlıyı yerlere savurdum
Süleyman’ın ak kılıcı, Viyana yolcusuyum
Doksan Üç Harbi’nde kırk bir bin isyancıyı vurdum
Osman Paşa’nın askeri, Plevne yolcusuyum.

Preveze önlerinde elli beş bin tane mezar
Barbaros donanmasıyla Cezayir yolcusuyum
Büyük iki gölüm vardır Akdeniz ile Hazar
Yavuz Selim’in zaferi, Çaldıran yolcusuyum.

Ne düşmanla boğuştum, yetmedi şu Moğol bana
Yüce bozkurt yolunda Ergenekon yolcusuyum
Yahudiler kadar hain düşman yok şu cihanda
Abdülhamid’in göz bebeği Kudüs yolcusuyum
Ümmet’in göz bebeği Kudüs yolcusuyum.

İbrahim GÜRAN

Düşünün, bir arkadaşınızla konuşuyorsunuz... Kendisi Belgrad ormanında ve size kayboldum diyor devamında eksantrik bir şekilde 'Ben oturdum ruhum geride kaldı' diyor. Siz buna nasıl cevap verirsiniz? Ne demek ruhum geride kaldı... Ardından 'iyi yaptın telkini' geliyor. Evi Belgrad ormanına yakın olan insanlar kış gününde oraların boş olduğunu söylüyor peki nasıl oldu da ritüel yapmak için giden bu insan birçok kişi gördüğünü söylüyor oysaki attığı fotoğrafta bir tane bile insan yoktu. Hangi varlıklar kalabalıklaştırdı orayı. Eşyalarını bırakıp yalnız ilerliyor, geri dönemiyor. Bulunduğunda şoka girmiş şekilde... Kadının metafizik bir amaç için orada olduğu aşık. Ritüel gerçekleştiriyor. Tanıdık geldi mi bu hikaye bir yerden...

1979 yılında Milano'da yapılan bir toplantıda, toplanın başını, biyoenerjiye dayalı sağaltım yöntem temellerini enerji dengesi bozulmuş hastaya, kendi yaşam (vital) enerjisini aktarabilen bir kişiden, bu enerjinin aktarımı sağlanarak dengenin yeniden kurulması biçiminde açıklayan Dr.Zdenek Rejdak ve Roma Katolik rahibesi olup medyumluk yetenekleriyle nam salan Medyum Rahip Frantisek Ferda çekiyor. Toplantıya katılan diğer kişiler, masum insanlar üzerinde psikolojik deneyler yapan Katolik tarikatı mensubu doktorlardan oluşuyor.

O günden bu yana değişerek farklı türde gelişerek Katoliklerin ıvır zıvır musallatlı biyoenerji yöntemlerini İslamileştirmek isteyen insanlar türedi. Türkiye'de biyoenerji yapıp da bunun aslının astarının ne olduğunu bilen çok az. İşin fakültesini okumamış , uzaktan eğitimle 3-4 ders eğitim alıp ben biyoenerjiciyim diye çaresiz, ümitsizliğe düşmüş insanları kullanarak terapi yapıyorlar. Üzerine de İslami damgası vuruyorlar. 'Biz Müslümanız besmele ile yapıyoruz, 19 Çakra merkezi ile Namaz arasındaki uyum, Peygamber mucizeleri de şifa enerjisinden çıkmıştır' diye inandıklarını temellendirmeye çalışıyorlar. Bioenerjide Namaz-çakra uyumunu anlatır ama namaz kılar mı acaba. Kendi kaynaklarını sorunca da, onun bunun dediğinden öteye gitmeyen açıklamalar.

"777, Kanseri hastalığından kurtulmak için şu rakamları tekrar et, Aldım kabul ettim " diyerek evrenle irtibat kurma çalışmaları yine bunlardan biri. Sayı sekansları, Rus bilim adamı Dr.Grigori Grabavoi'nin oluşturmuş olduğu bir sistem. İnternette yazıldığında 777 nedir diye insan ruhu ile ilahi gücün şifresi diye tanımı okuyan kişi bu sayıya hayranlık duyuyor. Ardını araştırıyor. Oysa Grabavoi'nin Rusya'da Mesihliğini ilan ettiğini biliyorlar mı mesela. Kaç kişiyi sayılarla iyileştirmeye çalışırken öldürdüğünü biliyorlar mı? Putin'in bu kişiyi hapse attığını biliyorlar mı?... Bu tarz uygulamaları günümüz bilim adamcılar(!) kabul edilen internet fenomenleri , influencer yapınca doğru gibi kabul etme yanılığına gidiliyor. Akla gelen kötü düşünceleri "iptal iptal" diyerek savuşturuyorlar. Zihne dolan kötü düşünceler gerçekleşmeden EVRENİ şaşırtmak, O, tam harekete geçecekken hamlesini iptal ediyorlar. Bunu diyenler o kadar eminler ki insanın diline gelenin zihin gücüyle gerçekleşeceğine, iptal deyince bunun tersine çevrileceğine aşırı inanıyorlar. Peki yüce Kur'anı Kerimde ne buyrulur:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
يَبْعِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَإِذَا قُضِيَ أَمْرًا فَإِنَّمَا يَقُولُ لَهُ كُنْ فَيَكُونُ

O, gökleri ve yeri örneksiz yaratandır. Bir işe hükmetti mi ona sadece "ol" der, o da bemen oluverir. (Bakara Suresi 117. Ayet)

Aynı amaca hizmet eden bir başka sapkın durumdan bahsedelim, Rabbimin en güzel isimlerini kullanarak sayıyla esma okunması olayı... Esma-ül Hüsnâ Kur'an ve Hadislerde geçen Allah'ı tanımak için bildirilmiş isimlerdir. Esmalarla dua edilmesi hadislerde geçmiştir. Oysa bu durum öyle çığırından çıktı ki, rakamlar verilir oldu. 110 tane şunu oku, bunu oku. Bunu okuduğunda brokajın açılacak filan gibi.. Kur'an da ve Hadiste buna dair 'Allah'ın şu ismini şu kadar okunursa şu olacak' diye habere rastlamıyoruz. Hiçbir ilmi değeri de yoktur. Uzak durulması gereken mühim konulardan bir tanesi de bu. Sayı hedefi verilerek bunu yaymak doğru değildir.

"Ama Esmâ zikrediyoruz ne var ki bunda" deniliyor. Şeytan sağdan yaklaşıyor, yapılanı güzel gösteriyor. İnsanlar buna bel bağlayarak inanıyor, duası yerine gelmeyince de dua işe yaramadı diye itikati, imanı soruna yol açıp, Rabbe karşı ümitsizlik, küskünlük meydana getiriyor. Ayrıca çekilen zikre , rakama kodlanmış varlıklar da olabilir. Zamanla bu insanlar, rüyalarında farklı varlıklar gördüğünü, meleklerden ilham aldığını söyler hale geliyor. Hatta kendini mehdi ilan eden bile var. Bakın Kur'anı Kerimde Rabbimiz bize ne diyor:

En güzel isimler Allah'ındır; bu güzel isimlerle O'na dua edin, O'nun isimleri hakkında doğru inançtan sapanları kendi başlarına bırakın. Onlar yaptıklarının cezasını çecekler! (A'râf Suresi - 180 . Ayet)

İman zarafeti başka bir şey. Musa A.S, "Asanı denize vur" vahyini alana kadar biliyor muydu asasının denizi yaracağını. Bu işlerle uğraşanlar, peygamberlerden de öte işleri yaptıklarını iddia ediyor, bunu söylemeler bile yaptıkları bize bunu gösteriyor. Peygamberlerin dahi Allah'ın izni olmadan hiçbir şey yapmazken,para için yapılan safsatalarda ne yazık ki insanlar kendilerini buluyor. "Yüz bin lira ver, ölen çocuğunun ruhunu getireyim" Evet getirecek bir şey ama o getireceği ruh mu?.. Canı yanan bir insanı nereden vuracaklarını iyi biliyorlar. Peygamberimiz (A.S) bile Cebrail'den vahiy aldıkça terliyor, rengi soluyordu. Onlar ruh çağırmaktan bahsediyor. Nerede kaldı sabır, tevekkül, imtihan dediğimiz olaylar. Bu kişileri dinlemek bile imanı zedeler.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
فَإِنَّ تَذَهُبُونَ

Hal böyle iken nereye gidiyorsunuz?
(Tekvir Sûresi 26. Ayet)

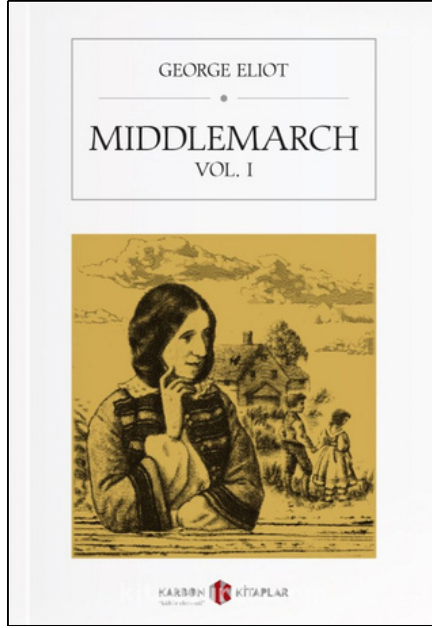
Dertler tasalar bu terapilerle gitmez. Geçici bir rahatlama verir peşine hasta ederler. 5 vakit namazı layığı ile kıldık da bunlar mı kaldı. Peygambere verilmeyen dertsiz tasasız hayat bize mi verilecek? Neden Allah'tan alacaklıymışız gibi davranıyoruz? Yok ledün ilmi , yok boyut kapıları , yok enerji geçişi... Kendinde ledün ilmi olan bunu açık eder mi? Ya da şöyle soralım, Ledün ilmin sahibi sosyal medyada gezer mi? Sen boyut kapılarını açıp neye vakıf olacaksın? Bir beşer olarak siz ne yapacaksınız? Diğer alem varlıklarıyla temas kurup delirmek mi niyetiniz? Yok enerji yükseltme bilmem ne...

Bunların hepsi tehlikeli sular. Teheccühe kalk, beş vakit namazını layıkıyla kıl, yardım faaliyetlerine katıl , yetim başı okşa, selamı yay, tebessüm et... Bak nasıl mutlu oluyor, nasıl yükseliyor enerjin...

Konular arasında kadınların statüsü, evliliğin doğası, idealizm, kişisel çıkar, din, ikiyüzlülük, siyasi reform ve eğitim yer alır. Komik öğelerle zenginleştirilmiş

Middlemarch , önemli tarihi olaylara gerçekçi bir şekilde yaklaşır: Reform Yasası 1832 , ilk demir yolları ve Kral IV. William'ın tahta çıkışı. İstenmeyen bir değişimle karşı karşıya kalan yerleşik bir toplumda dönemin tıbbına ve gerici görüşlere bakar. Eliot, romanı oluşturan iki parçayı

1869-1870'te yazmaya başladı ve 1871'de tamamladı. İlk eleştiriler karışık, ancak artık yaygın olarak onun en iyi eseri ve en büyük İngiliz romanlarından biri olarak görülüyor.

"En İyi 100 İngiliz Romanı" seçkisi yayımlandı. Listenin başında George Eliot'un Middlemarch eseri yer alıyor. İngiliz yazar Mary Ann Evans, bu kitabı, kadınların henüz kendi adlarıyla eser yayımlatamadığı bir dönemde erkek mahlasıyla kaleme almıştır.

Günümüz Türkiye'sinde ve Türkçesinde binlerce kitap mevcut olsa da böyle bir eserin bir yayınevi aracılığıyla Türkçeye çevrilmesini istiyoruz. Dilimize ve kültürümüze katkı sağlayacağına inanıyor, bu çevirinin öne-mini vurguluyoruz. Kadın yazarların eserlerinin de mevcut olduğunu, ancak henüz çevrilememiş olan pek çok değerli eserin bulunduğunu belirtmek istiyoruz.

KİTAP ALINTISI

“

We mortals, men and women, devour many a disappointment between breakfast and dinner-time; keep back the tears and look a little pale about the lips, and in answer to inquiries say, "Oh, nothing!" Pride helps; and pride is not a bad thing when it only urges us to hide our hurts— not to hurt others.

Biz fani erkekler ve kadınlar, kahvaltı ile akşam yemeği arasında pek çok hayal kırıklığı yaşarız; halimizi soranlara gözyaşlarımızı saklayan solgun dudaklarla "hiiiç, yok bir şey!" deriz. Bu noktada gurur yardımcı olur bize. Gurur sadece acılarımızı saklamaya çalıştığında iyi bir şeydir-başkalarını incittiğimiz zaman değil.

“

And, of course men know best about everything, except what women know better.

Ve tabii ki, erkekler her şeyin en iyisini bilir, kadınların daha iyi bildiği şeyler dışında.

“

Roman Dorothea ile ilgili ünlü bir pasajla kapanır ve dünyanın sadece büyük tarihi figürlerle değil, sıradan insanların sessiz katkılarıyla da şekillendiğini vurgular:

"The growing good of the world is partly dependent on unhistoric acts; and that things are not so ill with you and me as they might have been, is half owing to the number who lived faithfully a hidden life, and rest in unvisited tombs."

"Dünyanın giderek daha iyi bir yer haline gelmesi bazen tarih sahnesine çıkmamış eylemlere bağlıdır. Senin ve benim için işler daha kötüye gitmiyorsa bunun yarısı dürüstçe gözlerden uzak bir hayat sürenlere ve diğer yarısı da ziyaret edilmeyen mezar taşlarında gizlidir.

KAPI ARALIĞINDAKİ GÜLÜŞ

Gök köklü çiçeğim, seninle güzelleşiyorum ben.
 Avucunun kokusunda kimliğimi buluyorum.
 Gülüşünün kıyısında kendime kırmızı çatılı evler
 inşa ediyorum.
 Düşen her kirpiğini parmak uçlarımdan alıp bir
 günebakan çiçeğine yamalıyorum.
 Gül yüzünü güneşin en parlak yamacına
 desenliyorum.
 Tespih tespih dökülen gözyaşını alıp bir bulutun
 içinde saklı tuttum.
 Busende nazlı bir çiçeğin tohumunu gizledim, sonra
 alıp annemin en güzel sandığında kilitli tuttum.
 Şimdi bütün hücrelerim senin ismini sayıklıyor.
 Sesini dinlettim herkese, bir ninni gibi geldi
 göz bebeklerine insanlığın.
 Göz bebeklerini aldım, evrene bir fener gibi
 kondurdum.
 Şayet sen olmazsan evren yetim kalacak, yolunu
 bulamayacak, yoldaşı kayıp olacak.
 Sen şimdi ruhumun çiçeğisin.
 Güzelliğini bir içim su gibi çocuklara içirdim.
 Kendimi cenin pozisyonuna getirip avuçlarına
 sığırdım.
 Ressamlar senin yüzünü göz bebeklerime çizdi.
 Müzik kutumda tınısı hoş şarkıların içine sığırdım
 seni.
 Seni dualarımın en güzel köşesine nakışladım.
 Sana niyet ederken sağa, sola kör oldum.
 Seni bir çocuğun üşüyen yanaklarındaki pembelikte
 buldum.
 Seni çiçekler yurdunda buldum.
 Seninle güzelleşiyorum, sevgili.
 Seninle yine gökyüzünü boyamaya gidelim mi?
 Hadi tutalım fırçalarımızı.
 Her zamanki gibi
 Sen beyaza boya,
 Ben ise maviye.
 Çünkü beyazın rengi seninle isim buldu. Senin saf
 yaının ile yeniden dirildi beyazlık.
 Sevgi merdivenlerini gökyüzüne sen dayattın.
 Ah sevgili, sen şimdi mutluluğumun yanısın.
 Gitme!
 Şu daracak evrende mülteci gibi hissediyorum.
 Gidersen çocuklar annelerine küser.
 Gidersen senin için tuttuğum orucum bozulur.
 Gidersen, penceremin önünde ayağı kırılan
 kelebekler birikir.
 Gidersen, ağlamaktan yosun tutar yanaklarım.
 Sisli bulutlar kâinatı sarar.

Zihnim bir muamma ile cebelleşir.
 Gidersen, hazin sonbahar kapımı çalar.
 Gitme!
 Sevgi tarlalarında özlem biçmem ben.
 Gidersen, akrep yelkovana küser, zaman zamansız kalır.
 Ruhum kıskacın ucunda salınır durur.
 Şayet gidersen, evreni amansız bir hastalık sarar.
 Kanı pıhtılaşır herkesin, beni bir diş ağrısı tutar.
 Kuşlar kalp yetmezliğinden ölür.
 Şiirlerimi sancılar tutar.
 Sensizliğin günlerinde körler ülkesine misafir oldum.
 "Senin güzelliğini anlattım."
 Görürlerse eğer, ilk seni görecekler.
 Sakın adımı kimseye söyleme.
 "Sen" diye tanıttım herkese kendimi.
 Sen de buldum benliğimi, sen oldu her yanımda.
 Ve sen geldin!
 Bu defa ilkbahar çaldı kapımı.
 Söz, senin gelişin için bütün evrene pamuk şekeri servisi
 yapacağım.
 "Benden bütün evrene pamuk şekeri, bayım."
 Söz, kalbimin her bir odacığına seni misafir edeceğim.
 Senin için bozkırlara atları süreceğim.
 Şimdi şiirlerime papatyalar, fesleğenler, şakayık çiçekleri
 ve frezya çiçeklerini ekeceğim.
 Sahi, seni gökkuşağının bir rengi olarak ekleyelim.
 Gökkuşağında renkler cümbüşlensin.
 Ah sevgili,
 Sen benim rızkımın bir parçasısın.
 Gönlüme ilikledim seni.
 Sil şimdi o gözyaşlarını,
 O güzel yüzünden nasipleneyim.

Mesken EKER

*Bana güvenme!
 Yüzüne güler, arkandan
 ağlarım.*

Duyuyor musun sesi, bir atlı geliyor yukarıdan?
Üstündekini incitmeden süzülüyor ağırdan.
Kan kokusundan açmayan çiçekler,
Onu görünce kendilerine hayat bahsettiler.

Muhammed'in ordusu döndü mü Hayber'e?
Bu komutan o kutlu nebi miydi özünde?
Sözler yerine getirildiği müddetçe,
İslam naraları çınlanacak göklerde.

İslam'ın muzaffer oluşu bağlıydı sana, bana, ona.
Hiçbirimizin kurtuluşu yok gibiydi bu yolda.
Ne zaman ki İslam ümmeti başladı taarruza,
İşte o zaman muzaffer olduk bu kutlu yolda.

Berkay Umur KARAKUŞ

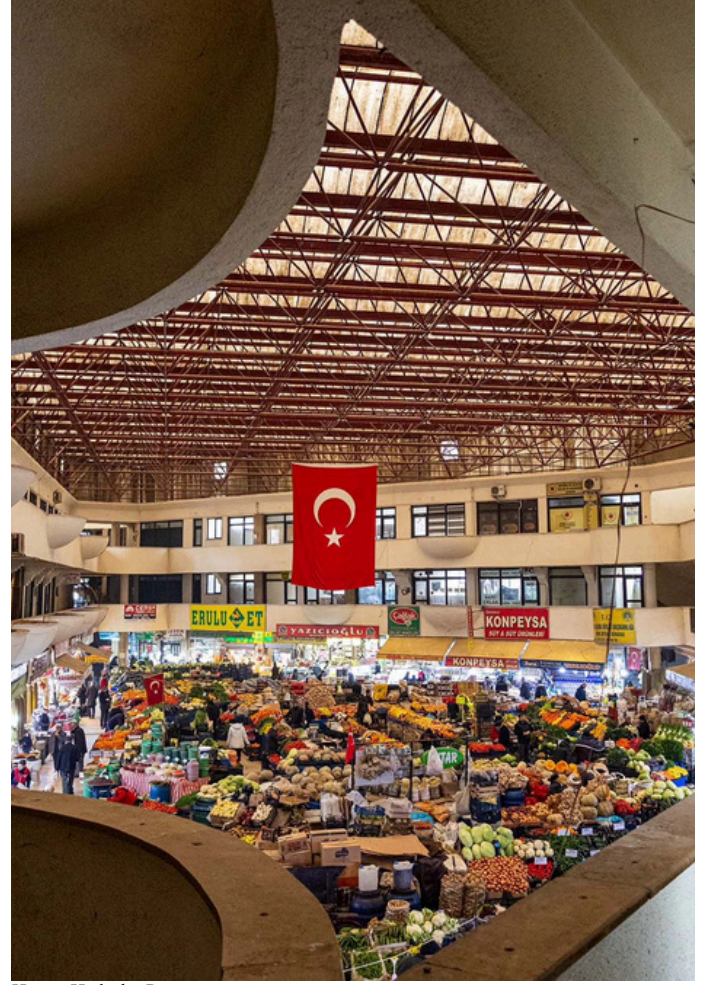
Unuttuk Belki de Unutturulduk
Zarafet libasını giymiş, genelde mütebessim,
duygulu, yürekli, düşünceli insanlardık biz. Bir
mazlum gördük mü ciğerimiz sızlardı,
büyüklerine saygısı vardı küçüklerin, küçükleri
de severdi büyükler, mutluyduk, hatta insandık
sanırsam. Ne zaman diye sormayın, bir zamanlar
böyleydik; değilsek bile şimdiki kadar da değildik.

Sokaklar, top oynayan çocukların çığlıklarıyla
yankılanırdı zannedersem, üstlerine bomba
düşmezdi ya, uçak sesi korkuturdu bebekleri,
füze sesi değildi sanırım. Ama daha şuurulu, daha
inançlı, daha bilinçliydik biz, değilsek bile bu
kadar da vurdumduymaz değildik.

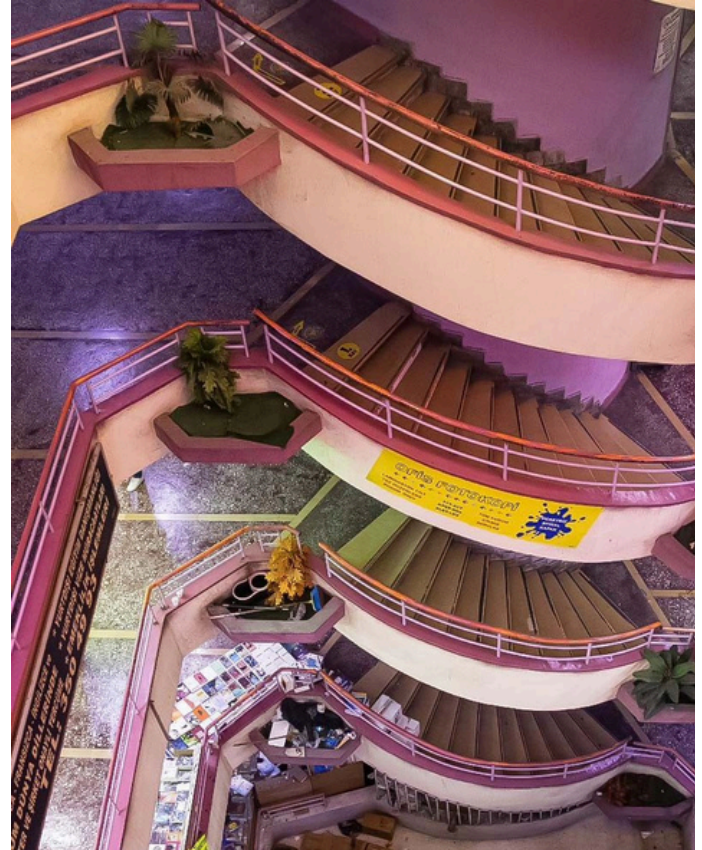
Üstünü örterdik, komşuya giden yemeğin
herkesin gözüne sokmazdık, alamayan olurdu
belki, yediğimizi saklardık, ağlayan oldu mu
gülemezdik, hele yetim arkadaşımızın yanında
"baba" diyemezdik, her dilimize geldiğinde
boğazımıza dizilirdi kelimeler, gözümüz dolardı,
ağlardık biz.

Gerçek Müslümanlardık sanırım bir zamanlar.
Unuttuk, belki de unutturulduk.

Muhammed Emin Poyraz

Konya Kadınlar Pazarı

Konya Rampalı Çarşı

SİYAH ŞİİR

Bu sıradan bir hikaye değil;
Bu, kavuşamamamızın hikayesi
Siyah saçlarının hikayesi
O güzel kara gözlerinin hikayesi
Bu Mecnun'una kavuşamayan Leyla'nın hikayesi...
Okutamayacağım şiirlerimin hikayesi.

Mecnun'um sev beni, Leyla sensiz yapamaz
Kerem'im sev beni, Aslı hiç sensiz yapar mı?
Sevgilim siyah güllerini gözlerimde açtır
Yansın kavrulsun bu gönlüm, ah beni nasıl yaktın...

Çok özledim sevgilim gözlerini, her şeyini
O kaçamak bakışlarla baktığım kara güllerini
Deli gibi tutmak istediğim ellerini,
Uzaklardan sevmekle yetindim şiir sözlüm.

Özledim seni çeşm-i siyahım
Kollarımı açtım seni bekliyorum,
Sana kavuşamadığım beri sitemkârım.
Daha kaç şiir gerek figânım, feryâdım?

Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN

Efsun Oluyor Gönül Kalb-i Kalb İle
Akıl çıldırır bir dem-i nazar ile,
Doyulur mu muhabbet-i kelama?
Mest oldum, döndüm od'un ile.

Ne Bu İçimde Çağlayan Coşan
Yüreğime katre katre dolan,
Ben'den gayrı Sen'sin kalan,
Can geçti, can'dan canan ile.

Kapında el açmış gedayım,
Bir dirhem hikmete dûçar olayım,
Pervane olup sen diye yanayım,
Uçayım ateşlere, aşkın ile.

Muhammed Emin POYRAZ

Vaktinde Bir Hayli Güçlüydün
Atanla kıtaları atlar, dizleri çöktürürdün.
Değilsin şu an, olman gerektiğin yerde,
En yakın zamanda olman dileğimle.

Yüzlerdeki şaşkınlık, yüreklere inen korku,
Senin ayak sesin, titreden arşı.
Şu an olmalısın bir Bedir aslanı,
Geçmiş unutulmadan yazmalısın destanını.

Onlar sanarken seni gaflette,
Bir rüzgar gibi esmelisin her yere.
Yıkmalısın duvarları, taşmalısın enginlere,
Sen bu değilsin özünde.

Berkay Umut KARAKUŞ

Eğilirken Huzurunda Allah'ın
Cihangirlik görevini unutmamalısın,
Mazlumun ahını bırakmamalısın zalimlere,
İntikamın her zerresi haktır üstüne.

Vakit geldi, geçmekte,
Sen ise daha gelemiyorsun kendine.
Senin üstündeki vazife güçtür,
Ama haktır ki sen bunu başarabilirsin.

Yiğitlik olmaz sadece lafla,
Oyalanma falanla filanla,
Haydi yiğidim, emaneti al bıraktığın yerden,
Bak, arş bile titriyor heybetinden.

YILDIZIM

Yağmur damlaları gibi coşa coşa yağar sevgim,
İsminin nazlı hâli ise ruhu revân eyler her saniye.
Bilmiyorum, bir başka his mi bu bende ki?
Tanıdık mı bu? İşte o da bir muamma.
Yıldızlara baksak da her gece,
İkimizin gözleri de birbirine değer.
Mesafeler kaplasa da yolları, o yıldız mutlaka ikimize de uğrar.
O yıldızın da yolu vardır, bunu bilirim.
O yıldız, sana olan bakışlarımı taşısa da,
Aynı zamanda sana olan sevgimi de taşır.
Bendeki görev ise o yıldıza vefa,
Görevimdir, bunu bilirim.
Uzaklardayız... Bedenen mi uzaktayız,
Yoksa kalben mi?
Bilmiyorum.
Ben sadece seni sevmeyi biliyorum ya,
Başka bir şey de yok gibi bende.
Bu yeter bana; bir de mahur mahur bakan gözlerin...

Hasan Hüseyin AYGÜN

YILDIZLAR, GECEYE SERPİLMİŞ
UMUT IŞIKLARIDIR.

SİDELYA

Yine gece oldu Sidelya. Yıldızlar ellerimden birer birer akıyor gökyüzüne.
Sen yokken yıldızlar ruhumu okşardı Sidelya.
Şimdi nereye gidersen bir yıldız yoldaşım.
Şimdi seni düşünürsen bir yıldız misafirim olur.
Sensizlik kokuyor gökyüzü hayatın kabinesinde yıldızlar ile dertleşiyoruz.
Sen yoksun ya yıldızlar kör, evren sağır.
Sen yoksun ya ay küskün, güneş susuz.
Sen yoksun ya şiirler yarım, ben yitik.
Sensizliğinde yıldız çiçekleri biriktirdim Sidelya.
Sen yoksun ya gökkuşağını ruhumla boyadım.
Sensizliğin günlerini sayarken avucumda yıldızlar biriktirdim.
Sen yoksun ya bu bulutlara ismini ezberlettim.
Şimdi gökyüzü sen oldun, ben ise sen oldun Sidelya.

Mesken EKER

Gerçek Gibi

Gecenin Karanlığı Fısıldıyor Yine Seni
Kulaklarımı tıkayasım geliyor,
Sonra durduruyorum kendimi ve bir an,
Sanki duymak istiyorum sesini.

Yıldızlara bakıyorum,
Seni görüyorum onlarda sanki.
Suretin beliriyor gökyüzünde,
Yoksa sende mi düşünüyorsun beni?

Her yerde senden bir parça arıyorum,
Nereye baksam orada sen varsın sanki.
Yalan olduğunu adım gibi bildiğim,
Halüsinasyon ama gerçek gibi.

Sedatir İLBAN

NE KADARLIK

Ben bir lambada alevim,
veya arkasından çıkan duman.
Ben bir hiçim dünyada,
dünya karşısında
kimsesiz kimse.

Ben yoldan geçen bir hayaletim,
lambada bekleyen cinim,
veya her gün gördüğünüz
muhtaç kimselerim.

Senden veya benden kalan,
herhangi biri değilim.
Çok da önemli biri değilim, biliyorum.
Kendimi önemli görmüyorum,
önemli de değilim zaten.

Yoldan çocukların kopardığı çiçek,
ağaçlara kazınan isimler,
veya defter yaprağında saklanan,
herhangi biri değilim, olmadım da.

Bilinmez biriyim ama sıradanım.
sevgi karşısında ne kadarsam
Sevgiden neysem, oyum ben.

Ne gördüysem hayattan,
ne kadar sevdiysem,
o kadarlık bir insanım.
Takvaca aşağıdayım belki,
ama sevgiden yana üstünüm.

Ahmet Furkan YALÇIN

BIRAKMAK LAZIM

Hissizleşiyordu kalbi,
Mıhlanmış biri gibiydi.
Ne ışık ne de karanlık,
Şiir yazmak bile çare değildi artık.
Yeni insanlar gerekiyordu;
Gerçekten seven ve seviyorsa belli eden biri.

Bir bilseydi ne kadar sevildiğini,
Bir kalbin onun için nasıl çırpındığını...
Ufacık sevgisini bile gösterse yeterdi.
Benimki de böyle değil miydi?
Oysa o, sevmeye tenezzül bile etmemişti.

Ve işte öylece duruyordu,
Sevildiğini iliklerine kadar hissederek.
Gözlerinde bir şeyler vardı,
Kelimelere sığmayan bir bakış,
Bir anlık gülümseme,
Hepsi her şeyi anlatıyordu.
Ama yine de o tek kelimeyi söylemedi,
Bir söz, bir adım, bir nefes bile etmedi.
Belki de korktu, belki de vazgeçti,
Yalnızlığını, geçmişin gölgeleriyle sarıp,
Kendi köşesine çekiliyordu işte.

Bir sonu olmalı;
Sevdiğinden vazgeçmen gerektiği gibi,
Hiç kavuşamayacağını anlaman gibi,
Bir hatıraya dönüşeceğini kabullenmen gibi,
Ve her şeyin bir gün biteceğini bilmen gibi.

Bir sonu olmalı;
Ayrılıkların getirdiği hüznün gibi,
Senin için sevginin bitmiş olması gibi.
Gerçi, evet, suç hep sende, bende değil miydi?
Neden onu sevmiştik ki?

Ve gün gelir, anlarsın;
Ne sevdan kalır, ne de sitemin,
Sadece solmuş birkaç anı,
Zamanın unutturduğu bir isim,
Ve bir zamanlar atan bir kalbin,
Şimdi sessizce susmayı öğrenmesi gibi.

Mehmet Miraç ŞAFAK

REYHAN ÇİÇEĞİ

İnsana hareket lazım,
hareketlendirecek,
canlandıracak, kokusunu
insanlara duyuracak bir
hareketlilik... Tıpkı bir reyhan
gibi. Dokunduğunda,
hareketlendirildiğinde
kokusunu yayan, etrafındakileri
rahatlatan, ferahlatan bir koku
işte... İnsana da bu lazım değil
midir?

Yalnız başına mücadelenin zor
olduğunu, yalnızca göklerden
bir elin onun şaheser bir kokusu
olduğunu duyuracak bir
dokunuş...

İnsan tek başına bir insan
değildir, ona yardımcı olacak bir
Rab gerek... Yeri geldiğinde
dost, arkadaş, bazen de eş gerek.
Yeni doğan çocuk bile birilerinin
dokunuşu ile, eğitilişi ile
insanlara neşe katar ve dahi
kendi benliğine, varlığına...

İnsanların küçük de olsa size
dokunuşları olmuyorsa, kendine
dokunmalı insan. Hâlâ yaşıyorsa
varlığını değerli kılmalı. Kendi
kokusunun da insanlara faydalı
olacağını düşünmeli, düşünmeli
de böylelikle adımlarını
canlandırmalı. Bekleyiş içinde
olmamalı, her yolun kendisi için
bir çıkış yolu olacağını
düşünmeli, yalnızca ve yalnızca
kendine saklamamalı kokusunu.
İnsanlara da bir parça duyurmalı
ve bu duyuruşu ile de duymalı
kendini.

İnsanlar "Hayır, dokunma,
yapma, canı yanar." diyecekler
ama sen ne olursa olsun dokun
gönlündeki saklanmış
reyhanına.

Çünkü sen dokunmazsan
yürüyemezsin başka
bilineceklerle... Hareket
ettirmezsen duyuramazsın
bildiklerini...

Sümeyye MERYEM

Çam ağaçları

İnsan bazen, çam ağaçlarının seyre daldığı manzaralara
özenirmiş. Gün gün, yıl yıl, semaya doğru sessizce
uzanırlarmış. Öyle hemen de bitmezmiş ömürleri, bütün
acıları yüreklerinde büyütürlermiş. Onca arkadaşı ile aynı
gökyüzünün altında olması kâfi gelmezmiş tek başına
yalnızlığına...

Olmayı gereken neyse ya da hangi meyveyse, pes etmeden
soldurmazlarmış ömürlerini. Sonbaharları ayrı bir güzel,
ilkbaharları, yazları ve kışları bambaşka güzel olurmuş. Ve
sonunda bakmaya doymayacak bir manzara da kendileri
olurlarmış. Huzur olurlarmış mesela, etrafa o güzel çam
kokularını yayarlarmış. Vazifeleri her neyse, sulansalar da
sulanmasalar da solmadan açarlarmış. Görünüşleri gözlere,
gönüllere şifa iken, kozalakları da bütün bir bedene Şâfi
ismini yayarmış.

Sahi, niçin dillenmiştir sizce bu kadar?

İnsan bazen, sabırsızlıkla hemen helva yiyeceğini
düşünürmüş. Hemen yükseklerle ulaşayım da manzaraları
tadayım, manzara olup bakılayım istermiş. Daha şifayı
bulmadan şifa olayım istermiş. Ve insan aslında
Rabbimizin yarattığı güzelliklerle aklını kullanmayı
unutmuş. Her şeyin hemen, hızlı olacağına inanmayı
sağlarmış. Sabırla çam ağaçlarının ömrünü, yaşantısını seyre
dalarsan, senin ömrün de doyulamayacak manzaralara;
öldüğünde de bir sayfanın yapraklarına iz bırakacak...

Yapman gereken, beklemeyi bekletmemelisin...

Sümeyye Meryem

Nil-i Feyza ama Nil sevdaya dönüştürebilirim

Gidenlerle kalasım var,
Gidip de kalanı bilmeyesim,
Gidenlere gitme, kal diyesim var.
Yokluğumla var olasım,
Yoklara, olmalara,
Varın var.
Kendime bakıyorum,
İçimdeki sessizliğime bakıyorum,
En çok da kendimi üzüyorum,
Artık olamayacaklara ümit yelkeni
yapmak bile istemiyorum.
Yelkensiz ilerleyen geminin tek
kaptanı,
Tek yolcusu ben olmak istiyorum.
Göremeyenlere gösteresim var,
Kalbimi acıtanlara haykırımsım var,
Ama bu varlar,
Bende inancım için yok oluyor,
İçim acıyor, acıyorum benliğime.
Kendime yazık, sana diyorum,

Şu haline bak diyorum,
Ne kadar çaresizsin diyorum,
Kendi kendime.
Bu yarıştta,
Eksilerim artılarımı yenmiş,
Artılarım eksilerimi yenmeye eksik kalmış.
Sonra diyorum ki,
Raflarda hiç okunmayan bir kitap olurum,
Hiç dinlenmeyen bir şarkıyı bestelerdi
duygularım,
Hiç bakılmayan bir manzara,
Sonucu olmayan bir netice olurum sevda
dudaklarında.
Pişmanlıklarına, yapamayışlarına,
Hiç durmayan bir akar su olurum,
diyorum.
Varlara, yoklara, olabilenlere,
Olmak için direnen benliğime.
Fırsat veresim var,
Ne bileyim, dünyaya akasım var,
Belki de Nil-i Feyza olasım var.

SONSUZLUK YOLCUSU

Şehirler yetmez, belki ülkeler
 Bir sonsuzluk gerek bana.
 Zaman galip gelirken her daim,
 Ben sağır sokaklarda kendimi anlatmaya çalışıyordum.
 Kelimeler zincirlenmiş gibiydi.
 Çiçekler eskisi gibi kokmuyordu bahar gelince.
 Toprak, yağmur yağınca saçmıyordu artık huzur kokusunu.
 Gökyüzüm maviden griye dönmüştü.
 Ve ben daha yavaş nefes alıp veriyordum sanki.
 Hevesler boğazıma öyle bir düğümlenmişti ki
 Güzel şeyler ürpertir olmuştu her zerremi.
 Ölümü bekler olmuşum...
 Her şey gerçekliğini yitirmiş,
 Herkes benliğini giyinmişti.
 Ve ben artık her şeyin içinde hiçliğe bürünmüştüm.
 İşte şimdi daha lezzetliydi her şey.
 Kendimi ararken hakikati bulmuşum meğer.
 Kendimden kendime, benliğimden hiçliğe yürümüşüm.
 Yaşanan her şey anlam kazanmış
 Gökyüzü neden griydi şimdi anlamıştım
 Kelimeler galip gelip kırmıştı zincirlerini
 Toprak sonsuzluk kokuyordu bugünlerde
 Boğazımdaki düğümler yeni heveslerin yolcusuydu artık.
 Şimdi her şey daha durgun bu zaman tüneline, Şimdi
 kaçmak için değil
 Kavuşmak için bekliyorum ölümü.
 Ve bu hengameler durağında
 Şimdi daha da hasretim sonsuzluğa.

MELTEM KAYMAZ

YARADAN'A HAYKIRIŞ-1

Dünya'yı bana çirkin gösterişine hayranım Allahım.
 Bak kulum bu dünya fâni, kendini kaptırma deyişine.
 Beni hiç unutmayaşına borçluyum Allahım,
 Zira ben vaktiyle kendime çokça zulmetmişim
 Yine de beni yolundan ayırmayaşına tam olarak buna aşığım Rabbim.
 Belki Yunus değilim bir Tapduk Emrem yok,
 Mevlana değilim bir Şemsim yok,
 Hacı Bayram değilim bir Hâmidim yok,
 Ama bir yol var işte adım attığım
 O adımdan sonra dünya'ya sığamadığım..
 Bir yolculuk var içimde,
 Kendimden kendime, benliğimden hiçliğe.
 Ve ben bu yolculukta hâlâ dünyalık dertlerin beni yoruşuna yanarım.
 Senin sonsuzluğun varken hâlâ fâni dünya'ya aldanişına yanarım.
 Senin huzurun varken hâlâ bir yerlere erişme çabama yanarım.
 Bir yolu yok ki kendimi dağlara vurayım.
 Bir yolu yok ki dilimde sadece senin adını haykırayım.
 En adisine denk geldim tüm zamanların,
 Bir yolu yok ki senin yolunda yokluğa varayım Rabbim.

Çabamı görüyor oluşundur sığınağım.
 Nasip ettiğin bu kalemi, lütfettiğin hitabeti,
 Senin yolunda kullanmaya niyetliyim.
 Zira bu dünya sürgünü başka türlü çekilmiyor.
 Sonsuzluğuna hasret büyüdükçe büyüyor.
 Aklımı yitirircesine sana koşmak istiyorum
 Ve ben yalnızca seni istiyorum Rabbim
 Yalnızca seni..

MELTEM KAYMAZ

“
 Kula kul olup yalalaklık edenler
 Meçhule karıştı efeler yiğitler
 ”

İLHAM

İlhamım sende,
gerisi bende.
Sorularım var
sorunların ardından.

Mesela gökyüzü
veya yeryüzü,
ilkbaharda açan çiçekler...
Bütün güzel şeylerden
nasıl, nasıl
güzelsin hepsinden?

Şimdi türkü mü yakayım,
bir hüznü şarkıda?
Resimler mi çizeyim?

Nurunda mı kavrulayım,
bir sofrada mı arayayım?
Yoksa gökyüzüne baksam,
seni görür müyüm?

Hatırında kaybolayım,
hatıralarda yaşayım.
Bir taksiye binip
"Cennete," diyeyim.

Ya da en güzel yerde,
bir fotoğrafını resmedeyim.

Yok olayım, ben bitmişim.
İmitasyon saatlere
yüzünü koyayım, ya da
en büyük duvara
adını kazıyayım.

Cesaretimi toplayıp
karşıma geçip
cisim cisim eriyeyim
ya da ölüp gideyim.

Ama bitmez ki...
Mezar taşıma
"Seviyorum" yazayım.
Böceklere fotoğrafını ezberleteyim,
geldiğinde sana benden bir selam getirsinler.
"En güzel dualarını
senin için etti,"
desinler.

Ahmet Furkan YALÇIN

MÜZİK

Yağmurlar tutuşur geceme ateş olur
Yorgun bir dilenci yoluma yoldaş olur
Yetmiyor gerçeğim derdime
Yalanlarım avutur beni
Kırgınım ezelden kendime,
Günahlarım büyütür beni
Gözlerim dalıyor içimdeki boşluğa
Derin bir yol uzar gecenin koyusuna
Ay ışığı fısıldar bana, susar tüm ışıklarım
Toprağım küser bana, silinir adımlarım
Sanki uzak bir yolun sonundayım
Dönmeye gücüm yok
Sanki uzak bir sonun başındayım
Varmaya gücüm yok
Duymaya gücüm yok
Konuşmaya gücüm yok
İnanmaya muhtaç gözlerim
Görmeye gücüm yok.

Söz-Müzik : Dil Tengî

FİLM

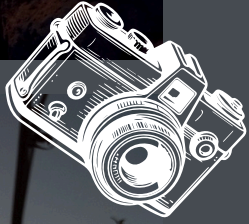
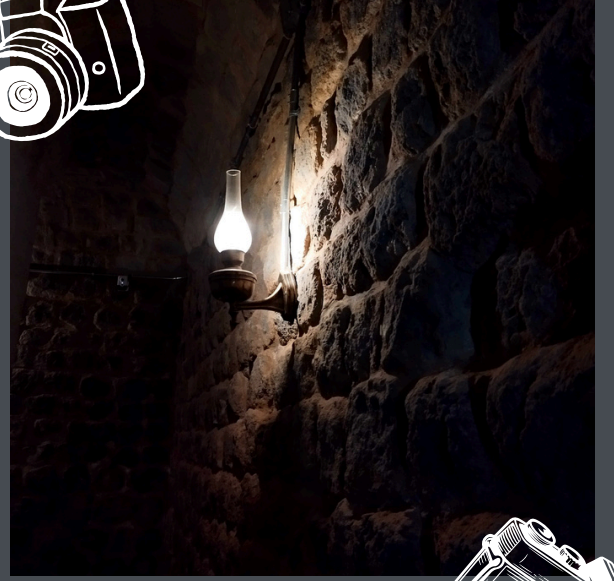
İÇİMDEKİ YANGIN

İçimdeki Yangın (Orijinal başlığı: Incendies) yönetmenliği Denis Villeneuve'ün üstlendiği 2010 yılı çıkışlı Kanada yapımı dram filmi. Film Souha Bechara'nın hayat hikâyesi ve Wajdi Mouawad'ın aynı isimli dramasına dayanmaktadır.

GECE “

Küçük kalbimin küçük odalarında neler yaşandı, bir bilsen...
 Kimse görmedi, sessiz sedasız yaşadım seni.
 Yüreğimde ne fırtınalar kopardın da olmadı haberin,
 Tıpkı bir tufan misali, yıktın geçtin her yerimi.
 Uzaktan küçücük, aslında kocaman bir kalbin var,
 Tıpkı geceleri kendini gösteren dolunay gibi.
 Sen gece ya da gündüz olsan, gece olurdun sevgilim,
 Tıpkı şu an sana bu şiiri yazdığım gece gibi.
 Işıkların hep yüreğimin engin denizlerine vursun,
 Aydınlaştın kalbimin en derinlerini.
 Karanlığın bile bir ışığı olabileceğini
 İlk ben senden öğrendim, inan ki.
 Gözlerinde kocaman bir dolunay taşıyorsun,
 Kırpıkların gecenin karanlığı gibi.
 Bakışların günümü aydınlatan, yoluma ışık tutan,
 Hayatıma mana katan bir şiir misali...
 Hani Özdemir Asaf der ya:
 "Adını gizleyeceğim, sen de bilme Lavinia."
 Ben seni kelimelere dökemiyorum,
 Seni anlatamıyor hiçbir kelime, asla yetmiyor bana.
 Sen öyle bir gecesin ki sevgilim,
 Sakın aydınlanma, kucakla beni karanlığınla.
 Sar beni kollarına, sakın bırakma asla,
 Çünkü bekliyorlar pusuda, tuzak kurdular yollarıma.
 Bitti bu gece, her şey bitti.
 Hücrelerimin en derinlerine kadar sevdim seni.
 Kendine çok iyi bak, imkansızım, hasretim.
 Bana dair ne varsa, senin için yitip gitti...

Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN

Edip Cansever Bize Ne Anlatmak İstedi ?

Edip Cansever, Türk şiirinde modernist ve bireyci yaklaşımıyla öne çıkan şairlerden biridir. Onun dizelerinde, insanın iç dünyası, yalnızlığı, hayatta kurduğu karmaşık ilişkiler ve varoluşsal sorgulamalar yoğun bir şekilde hissedilir. Şiirlerinde sıradan bir an, basit bir eşya ya da küçük bir olay, derin felsefi anlamlara bürünebilir.

Özellikle Ben Ruhi Bey Nasılım gibi eserlerinde bireyin toplum içindeki sıkışmışlığını, kendini arayışını ve içsel çatışmalarını işler. Cansever, insanın kendisiyle ve çevresiyle olan mücadelesini, bazen ironik, bazen melankolik bir dille anlatır. Onun şiirlerinde anlam, yalnızca sözcüklerde değil, kelimeler arasındaki boşluklarda, okurun hissettiği duygularda gizlidir.

Şair, gündelik hayatı ve nesneleri farklı bir gözle yorumlayarak, okuru kendi varoluşunu sorgulamaya davet eder. Cansever'in şiiri, sadece bir anlatım biçimi değil, aynı zamanda bir düşünme ve hissetme biçimidir. Onun dizeleri, bize hayatın yüzeyde gördüğümüzden çok daha derin anlamlar barındırdığını hatırlatır.

Cansever, şehir insanının bunalımlarını, modern dünyada kendine bir yer edinme çabasını sıkça işler. Onun şiirlerinde, sokaklar, kahvehaneler, oteller ve küçük hayatlar sık sık karşımıza çıkar. Bireyin toplum içindeki yalnızlığı, kaybolmuşluğu ve hayata tutunma çabası şiirlerine yansır. Özellikle "Yerçekimli Karanfil" gibi eserlerinde, bireyin yaşadığı psikolojik sıkışmışlık imgelerle güçlü bir şekilde aktarılır.

Edip CANSEVER
(sonrası kalır 1)

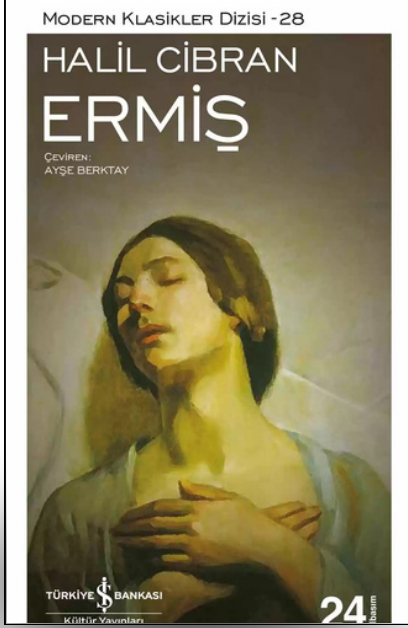
Ne Çıkar Siz Bizi Anlamasanız da
 Ne çıkar siz bizi anlamasanız da
 Evet, siz bizi anlamasanız da ne çıkar
 Eh, yani ne çıkar siz bizi anlamasanız da.
 Hiçbir şey! Kadınlar geçtiği o kadın kokusu anlarında
 Yıkanmış, mayhoş ve taranmış duygularıyla
 Dönüşür içimizde az menekşe, bir sarmaşık
 Menekşe, hadi neyse, mor deriz sarmaşıklara
 Mor deriz, mor bilinir çünkü, bir yandan güneşler kurur
 Her yandan güneşler kurur, sanki yaz günüyledir
 Bir adam kayboluyordur bir taşra sıkıntısıyla
 Deriz ki, "şuram ağrıyor" bir de, "başım dönüyor", "yanıyor avuçlarım"
 Belki de bir çığlık mı bu, bu seziş, bu yakınma
 Bir çığlık, hem de nasıl, katılmış, donmuş, yaşıyorcasına
 Uzansak ellerimizde uzansak avuçlarımızda, bir çığlık
 Nedir mi ellerimiz -korkunçtur bir elin bir köşesinde insan olmalarıyla-
 Korkunçtur insan olmalarıyla kıyısında bir yüreğin
 Kıyısında gibi yangından, çok karanlıktan geçilmez caddelerin
 Ve korkunç anlamsız gözlerinde ha dünya ha bir park bekçisinin
 Korkunçtur insan olmaları, bir ceset, suda bir şapka gibi sallanaraktan
 Bitmeyen bir selam gibi, hastayken, inceyken, yalnızlıklarda aranan
 Korkunçtur -bunu anlıyoruz- bir yüzün en çoğul beyazında
 Korkunçtur insan olmaları güz ortalarında, eriyen türbe ışıklarında
 Ve korkunçtur eriyip kaybolmaların bir köşesinde insan olmalarıyla
 Korkunçtur korkunç!
 Diyerek: ben kimim, kime anlatıyorum, neyi anlatıyorum ayrıca
 Neyim ben, bu olanlar ne, ya kimdir tüketen isteklerimi
 Tüketen kim. Hani görmeden daha, sezmeden herşeyin bittiğini
 Ama ne zaman saçları kurularken çok eski bir alışkanlıkla
 Çökerken üstümüze bir sözün, bir gümüş kupanın o sebepsiz inceliği
 Ansızın bir ürperişte: bitti mi herşey bitti mi
 Yoo, hayır! öyleyse kimdir tüketen isteklerimi
 Bir rüzgar, duyulup binlercesi birden bir rüzgar
 Bırakıp giden beni bir kenara, bir uzağı, ya da bir boşluğu bırakır gibi
 Ve ben ki hazırım bir süre unutulmaya
 Ama hep sorulur gibidir benden: ben şimdi ne yapsam acaba.
 Ben şimdi ne yapsam, ben şimdi ne yapsam kaç kere yalnız
 Hem bunu kaç kere söylemek, ne türlü söylemek adına
 Eskimiş fırçalarda, kırılmış şişelerde, tozlanmış ilaç kutularında
 Okunmaz kitaplarda, uzaksı giyişlerde çocuksuz avlularda
 Anlamsız kahvelerde, bir yolun çok ucunda, asılmış koyun butlarında
 Ben şimdi ne yapsam, ben işte ne yapsam kaç kere yalnız
 Kaç kere yalnız, ama kaç kere yalnız, gene kaç kere insan olmalarım

...

İnsan mısralarda, şiirlerde hiç kimsenin elinden
 alamayacağı bir "yurt" bulur. Böyle bir yurdu
 olmasından güven duyar.

İsmet ÖZEL - (Şiir Okuma Kılavuzu)

Ermış - Halil CİBRAN

Ermış, Lübnanlı - Amerikalı yazar Halil Cibran tarafından yazılmış, toplam 26 adet şiirden oluşan bir karma şiir denemeleri kitabıdır. Cibran Halil Cibran'ın en ünlü eserlerinden biridir ve ilk kez 1923 yılında basılmıştır. Ermış, 100'den fazla dile çevrilerek Dünya edebiyatı tarihinde en fazla çevrilen kitaplardan biri olmuştur.

Cibran'ın isteği üzerine bütün telif hakları ölümünde memleketi olan Lübnan'ın kuzeyindeki Bsharri köyüne bağışlanmıştır. Bsharri köyünde bulunan Cibran Ulusal Komitesi (The Gibran National Committee) ünlü yazar adına Cibran Müzesi'ni işletmektedir. Cibran Ulusal Komitesi 1935'te kurulan, kâr amacı gütmeyen ve Cibran Halil Cibran'ın edebi ve artistik telif haklarını elinde tutan bir vakıftır.

Yasalara Dair

Sonra bir hukukçu dedi ki, Fakat ya Yasalarımız, üstat? O da yanıtladı: Yasa koymaktan haz alıyorsunuz. Ama onları çiğnemekten aldığınız haz daha fazla. Okyanus kıyısında oynayan, durmaksızın kumdan kuleler yapıp, sonra da kahkahalar atarak onları yıkan çocuklar gibi.

Fakat sizler kumdan kulelerinizi yaparken okyanus kıyıya daha fazla kum taşıyor ve siz kuleleri yıkarken okyanus da sizlerle birlikte gülüyor. Gerçekten de okyanus hep masumlarla birlikte güler.

Fakat ya hayatı okyanus, insan yapımı yasaları da kumdan kuleler olarak görmeyenler, hayatı bir kaya ve yasayı da kayaya kendi suretlerini yontmak için

kullandıkları bir keski olarak görenler? Ya dansçılardan nefret eden kötürüm? Ya ormanın ren geyikleriyle karacalarını doğru yoldan ayrılmış, serseri şeyler sayan, boyunduruğuna âşık öküz?

Ya derisini değiştiremeyip, herkese çıplak ve arlanmaz diyen kocamış yılan? Ya düğün şölenine erken gelen ve tıka basa doyup yorgun düşünce bütün şölenleri kanunsuz ve şölene katılanları yasa bozucu ilan edip kendi yoluna giden? Bunlar hakkında ne diyebilirim, onların da gün ışığında durduklarından, ama güneşe sırtlarını çevirdiklerinden başka? Sadece kendi gölgelerini görüyorlar ve gölgeleri de yasaları. Onlar için güneş gölgeyi yaratandan başka ne ki? Yasaları kabul etmek de, toprağa düşen gölgelerinin izini eğilip çizmekten başka ne ki? Fakat siz yüzlerini güneşe dönerek yürüyenler, toprağa çizili hangi imge sizi yolunuzdan alıkoyabilir? Siz rüzgârla yolculuk edenler, rotanızı çezebilecek rüzgârgülü var mıdır? Boyunduruğunuzu kırarsanız kimsenin hücresinin kapısına ilişmeden, hangi insan yasası sizi bağlayabilir? Dans ederseniz kimsenin prangalarına takılmadan, çekinmeniz gereken bir yasa olabilir mi? Giysinizi yırtıp atar ama kimsenin yolu üzerine bırakmazsanız kim yargılayabilir sizi? Orphalese halkı, davulun sesini boğabilir, lirın tellerini gevşetebilirsiniz ama tarla kuşuna şakımmasını kim buyurabilir?

Suç ve Cezaya Dair

Derken kentin yargıçlarından biri öne çıktı ve bize Suç ve Cezadan Söz Et, dedi. O da yanıtladı ve dedi ki: Ruhunuz rüzgârın sırtında başıboş dolanmaya çıktığındadır, yalnız ve korumasızken, kusur işlemeniz başkalarına ve dolayısıyla kendinize karşı. İşlediğiniz bu kusur için kutsanmış kişilerin kapısını çalıp, esameniz okunmadan beklemeniz gerekecek bir süre.

Okyanus gibidir Tanrı özünü; sonsuza kadar kirlenmeden kalır. Hava gibi ancak kanatlı olanları uçurur. Hatta güneş gibidir Tanrı özünü; köstebeğin yollarını bilmez, yılanın deliklerini de aramaz. Ama Tanrı özünü tek başına yaşamaz varlığınızdan içre.

İçinizde pek çok şey hâlâ insan ve pek çok şey henüz insan değil. Sadece şekilsiz bir cüce, kendi uyanışını arayarak siste uyurgezer yürüyen... Şimdi de içinizdeki insandan söz etmek istiyorum.

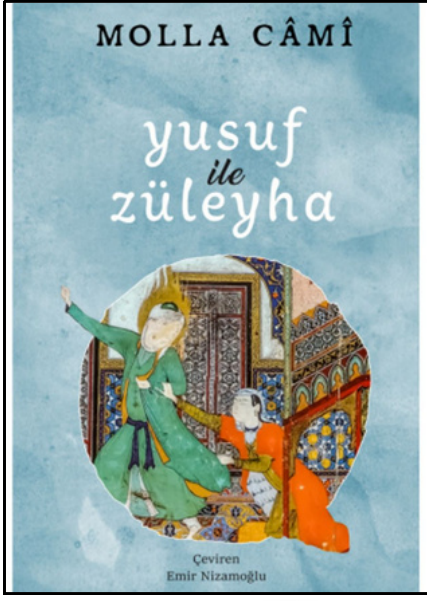
Çünkü odur bilen suçu ve suçun cezasını, yoksa ne Tanrı özünü ne de sisteki cüce.

Kötülük yapan birinden, sizlerden biri değil de, size yabancı biriymiş, dünyanıza giren davetsiz bir misafirmiş gibi söz ettiğinizi sık sık duydum. Fakat ben derim ki, evliyalara ve adil kişiler nasıl her birinin içindeki en yüksekte daha yukarı çıkamazlarsa, kötüler ve zayıflar

da, yine sizlerin içindeki o en alçak noktadan daha aşağıya inemezler. Nasıl tek bir yaprak bile sararmazsa bütün ağacın sessiz bilgisi olmadan, kusur işleyen de hepinizin gizli iradesi dışında kusur işleyemez. Hep birlikte bir tören alayı gibi yürürsünüz Tanrı özünüze doğru. Yol da sizsiniz yolu da. Aranızdan biri düştüğünde, arkasındakiler için düşmüştür, taşa takılıp tökezlenmeye karşı bir uyarı...

Evet, hem de önündekiler için düşmüştür, ayaklarına daha tez ve sağlam oldukları halde, ayağa takılacak taşı kaldırmayanlar için. Bir de, sözlerim ağır bir yük gibi çökse de yüreğinize, şunu söyleyeceğim: Öldürülenin hiç sorumluluğu yok değildir öldürülmesinde, soyulanın hiç suçu yok değildir soyulmasında. Dürüst ve adil olan azade değildir kötünün ettiklerinden. Pirüpak olana bulaşmamış değildir mücrimin pisliliği. Evet, suçlu mağdurun kurbanıdır çoğunlukla. Daha da büyük bir çoğunlukla, suçtan ve suçlanmadan azade olanların yükünü taşıyor mahkûmlar. Haklıyı haksızdan ve iyiyi kötünden ayıramazsınız...

Çünkü birlikte dururlar güneşin altında, birlikte dokunan siyah ve beyaz iplikler gibi. Koptuğunda siyah iplik, dokuyucu tümünü elden geçirir kumaşın ve tezgâhı da gözden geçirir hatta. Eğer varsa aranızda sadakatsiz kadını yargılayacak olan, kocasının yüreğini de tartsın terazide ve ruhunu ölçülerle vursun ölçüye. İnciteni kınayacak olan varsa, incinenin de ruhuna baksın. Eğer aranızda doğruluk adına cezalandırılacak ve kötü ağaca baltayı vuracak olan varsa, köklerine baksın ağacın. Gerçekte iyi ile kötünün, meyve veren ile vermeyenin köklerini sarmaş dolaş görecektir toprağın sessiz bağrında. Ve siz adil olmaya özenen yargıçlar. Cismen namuslu ama ruhen hırsız olana ne hüküm verirsiniz? Cismen katleden ama ruhen maktul olana ne ceza kesersiniz? Eyleyişinde düzenbaz ve zalim olanı nasıl mahkûm edersiniz, aynı zamanda incinmiş ve haksızlığa uğramış ise? Ya pişmanlıkları yaptıkları yanlışları çoktan aşmış olanları nasıl cezalandırırsınız? Pişmanlık değil midir, hizmete heves ettiğiniz o hukukla sağlanan adalet? Ama yükleyemezsiniz pişmanlığı masumların yüreğine, suçlularından de kaldıramazsınız. O çağırılmadan çalacaktır kapıları geceleri, insanlar uyanıp kendilerine baksın diye. Ya siz adaleti kavramak isteyenler, nasıl yapacaksınız bunu tüm fiillere ışığın kusursuz aydınlığında bakmadan? Ancak o zaman göreceksiniz dimdik ayakta olan ile düşmüşün aslında tek bir insan olduğunu ve durduğunu onun cüce özünün gecesini ile Tanrı özünü gündüzü arasında, alacakaranlıkta ve tapınağın köşe taşının, temel en dibindeki taştan daha üstte olmadığını.

Yusuf ve Züleyha - Molla Camî

Hiz. Yusuf (a.s.) ile Züleyha kıssası başta Fars edebiyatı olmak üzere klasik Türk, Urdu, Keşmir-Hint edebiyatlarında da önemli bir yere sahiptir.

Elinizdeki eser klasik Fars edebiyatının son büyük şairi kabul edilen Molla Câmi'nin büyük mesnevi külliyyatında (Heft Evreng) yer alan yedi kitabından biridir.

Beşerî aşkı, insanın ilahi aşkı bulmasında bir basamak olarak gören ve anlattığı tüm sevda hikâyelerini bu büyük geçişe adanmış Molla Câmi, Yusuf ile Züleyha temasıyla okuyucusunu âşıkların kanlı gözyaşlarıyla sulanmış uçsuz bucaksız aşk çayırlarında gezdirir. Oradaki her bir çiçekten bir koku estiğinde bize o çiçeğin bittiği yeri sulayan Züleyha'nın gözyaşlarını hatırlatır ve maşukun her bir cilvesine canlar feda eden o âşıklar bezminde Züleyha'yı hak ettiği bir âşıkane coşkununla anar. Zira onun dizelerinde Züleyha insanın özlem ve ihtiyaç dolu ruhunun bir sembolüdür. Yusuf ise ilahi güzelliğin bir kıvılcımı.

Ve ruh ilk olarak bir kıvılcımın ardına düşmüştür güneşe yol bulmak için. Molla Câmi bu kıssa özelinde mecazi olanla hakiki olan aşkı birbirine uzak da olsalar hâl hatır soran akrabalar olarak görür. Bazen de dizelerin tonu asileşir ve aradaki fark gece ve gündüz gibi hissettirilir. Feleğin bu durduraksız dönüşü hep aşkın sevdasındandır Şu fitne dolu cihan hep aşkın kavgasındandır.

Yusuf'un Rabbi

Fiziki hâli kilden yapılmış, insanların verdikleri şekilleri alan, güçleri insanların çizdiği sınırlar olan putlardan, her şeyi bilen ve gücünün sonu olmayan yüce Allah'a uzanan bir yolculuk.

Züleyha, şeytanın aklına uyup çirkin işler yapmak için Yusuf'u yanına çağırdığı gece, bir örtüyle yatağının yanındaki putun üstünü örtmüştü. Yapacağı çirkin işin verdiği utançla putun bunu görmesini istememişti. Ama Yusuf'u engelleyen bir tanrı vardı; her şeyi duyan, gören, insanları kötü işler yapmaktan alıkoyan, insanların hayattaki davranışlarını etkileyen, su içmelerinden uyumalarına kadar söz sahibi olan bir Tanrı.

Bu durum, Züleyha'da derin düşüncelere yol açtı. Putun tanrılığının kendi cisminden mi kaynaklandığını, yoksa elle tutulmayan, gözle görülmeyen bir Tanrı'ya simge olarak mı yontulduğunu sorgulamaya başladı. Küçüklüğünde putun üstündeki gerdanlığı giyerdi ama o giydiği zaman ne ona tanrısal güçler gelirdi ne de put güç kaybederdi. Kendisine zarar verilmesine bile karşılık veremeyen bir put modeli vardı karşısında. Eğer Tanrı her şeyden güçlü ise, onunla iletişim kurmak için cansız putlara ihtiyaç duyar mıydı?

Tarih boyunca çeşitli dinlere mensup insanlar, seslerini Allah'a duyurmak için bir aracı kullanmışlardır. Bu, yüce

Allah'ın kesinlikle yasakladığı bir durumdur. Çünkü O, her durumda bizi işitir, görür ve bizlere yardım eder eğer istemesini bilirsek.

“Arayan, aradığını bulur.”

sözü neticesinde, saf ve duru bir kalbin Allah'ı aramasından güzel ne vardır? Bu arayışın sonunda hakikate yönelecek olan kalpler vardır.

Züleyha da arayışının sonunda bazı şeylere açıklık getirmiştir. Bu dizelerde de

Yusuf'un Rabbi hakkındaki görüşlerinden bahsetmiştir:

“Benden daha yakındın, sen benim kalbimdesin.
Yok, yok Rabbim! Sen benim kalbimde değilsin,
Sen benim kalbimsin.”

Artık Allah'ına bağlı bir Züleyha var; Yusuf'a karşı da bir o kadar sevgili, bir o kadar pişman, bir o kadar suçlu... Artık her şey değişecek doğrusu.

Züleyha, artık inandığı Allah'ına her gün dua etmeye başlar. Ama bizim geleceğimiz hakkında yaptığımız planlar olduğu gibi, Allah'ın da bizim hakkımızda yaptığı bir plan vardır. O ne güzel bir plandır! O'na tam bir teslimiyetle bağlıyızdır.

Artık Allah'ın, Züleyha'nın dualarına icabet edeceği zaman gelmiştir.

Züleyha olgunlaşmış, istemesini bilmiş ve yüzünde her bir sıkıntıyı temsil eden kırışıklıklar geçmiş... Artık Yusuf'una kavuşmuştur.

Züleyha'nın
Yusuf'u, Yusuf'un Züleyha'sı...
Kolay değildir bu iki âşığın kavuşması.

Züleyha Evli, Züleyha Efendi Âşıktı, hem de kölesine tutsaktı! Ne kadar ayıptı, ne kadar yasaktı!
Dedikodular gelince Züleyha'nın kulağına dedi: Ateşe düşmeyen, yanmayı nereden bilsin?
Elini bıçak kesmeyen, kanın rengini nasıl öğrensın?

TEK ÇARE

Ağlamadan olmuyor,
Belki de tek çaresi bu...
"Unut" dedikçe unutulmuyor,
Belki de susmanın bedelidir her şey,
Onun gözlerinin ışığı,
Güzelliğinin kefareti için,
Yalnızca bir bedel: Çokça gözyaşı.

Gökyüzünde sert bir rüzgar,
Çarpıyor, afallatıyor, acıtırken savuruyor.
Nefesim kesiliyor, dünya küçülüyor.
Ve anlıyorum, büyük acılar için,
Yalnızca bir bedel: Çokça gözyaşı.

Perişan olmuşken bile zihnim,
Nereye gidersem gideyim, bırakmıyor peşimi.
Beni sorarsan, iyiyim işte,
Sen yoksun ki artık, iyiliğin manası ne?
Olanların, yaşananların, bu duyguların hepsi için,
Yalnızca bir bedel: Çokça gözyaşı.

Geçici bir durgunluktan bu olanlar.
Umduğum şey miydi bu?
Daha kötüler de olacaktı.
Daha sert bir tokat da atılacaktı.
Hayatın bana çok daha hızlı çarptığı zamanlar da olacaktı.
Yaşamadığını, yaşanmadığını unutmak içinse,
Yalnızca bir bedel: Çokça gözyaşı.

Gerçekten zormuş seni sevmek,
Gerçekten zormuş, görüp de söyleyememek.
Bari son bir defa, ilk defa, tek defa,
Sarılıydım, ağlayabilseydim...
İşte o zaman hazırdım,
Yalnızca bir bedel: Çokça gözyaşı.

Mehmet Miraç ŞAFAK

RAHMANÎ

Meçhûlün kabûlü,
Rahmân'ın tekerrürü...
Renkler bu yolda meftûn,
Yollar bu yolda mahzûn.
İşyani bırak, kabullen.
Ne terk et bu diyarı,
Ne de sarıl bu dünyaya.
Ne istediğin olacak,
Ne de bıraktıkların

Kapına dayanacak.
Bir dünya varsa içinde,
Rahmân'ı aramakla geçir.
Bulamasan bile
Aklından geçir.
Geçirmezsen bile
Saygıyı kabullen.

Ergül RENKLİOĞLU

SOĞUK AMA SICAK ŞİİR

Bu bahar ama bir sonbahar şiiri,
Yazdan çok sevdiğim güzlerim.
Biraz inatçı saçlarım, rengini tam bilmediğim gözlerim,
Bir de aşık olmaktan korkmayan yüreğim var.

Bu bir bahar ama sonbahar şiiri.
Sevmekten korkanlar var galiba,
İşte ben onlara anlam veremiyorum.
Bir derdim yok, ne bana ne sana,
Herkes gibi ben de dünyanın sonuna doğmuşum.

Bir kelebek misali süzülüyorum biraz sitemkâr,
Ayrılık ne sana ne bana getirir bir kâr,
Kalbim dalmış altına, üstünde tonlarca karlar,
Buz gibi donuyorum, bir şikayetim yok ama.

Bir sonbahar notası, günaydın gökyüzü,
Yılların destanı, maviliğin yüzü,
Bir kuşun mavilikte süzülmesi,
Beni öyle bir an hayata bağlar.

Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN

YIKILMAZ DUVAR

Kalp kırıklıklarımın inşa ettiğim dört duvar,
Sensiz geçen ve değerini bilmediğim yıllar,
Kelimeler kifayetsiz lakin ben yazarım şiir.
Boşuna mı gönderdim sana onca sayısız mektup!

Çatladı kalbim sana olan aşkımdan,
Şimdi sızlıyor yavaş yavaş akan kandan.
Yanıyor içim, dinmiyor gözümde yaşlar.
Buğulu gözlerle yazıyorum, bunlar son satırlar...

Mine ÖKÇE

MAHUR GÖZLERİN

Gözlerinde güneşi yuva etmiş gibisin,
Her bakışında yüreğim ısınıyor,
Her baktığımda o mahur gözlerine,
Her şey unutulup uzak diyarlara
Gidiyor ve sadece sen kalıyorsun.

Sesine şiirlerimin mısrası yetmez,
Lakin gözlerin, göz bebeklerin meçhul,
Bir feza ya yerleşmiş ve sadece donmuş,
Hareket edemez bir haldeyim.

Hani gelişimle yağmur, sonra da kar yağmıştı ya,
Onlar sana gelişimin bir nevi habercisiydi sanki.
Önce yağmur, sonra kar ve yine akşamında
kesilmez bir yağmur daha...

Bunu ilk baktığımız andan sonra yaşadım,
Anladım ki gönül haneme teşrif etmişsiniz.
O akşam zordu ama sabahı bir nurdu.
Hani mırada geçiyordu ya;
Bir sabah gelecek kardan aydınlık.
İşte aynısını yaşadım senin doğuşunda,
Yüreğime teşrif edişin de ki gibi.

O kardan aydınlık sabah bir ikramdı
Rabbimden bana.
Yine ikram etti sabahında, huzuruna varmayı
bana. Gizliydin ettiğim dualarımda,
Hiç bilmiyor olsan da.

Mahur gözlerin esir etse de yüreğimi sana,
Şükrettim senin sevginle rızıklandığıma...

Hasan Hüseyin AYGÜN

KEBÛTERNÂME

Bir acı tarlasıdır yüzün,
Hasat ederim hüznü göz çukurlarından.
Yutkunurum ayrılığın gecesini dolanır boğazıma.

Dağların heybetine yemin olsun!
Yemin olsun uçan kuşun kanadındaki tüylere!
Seni ben yokluğundan tanırım.

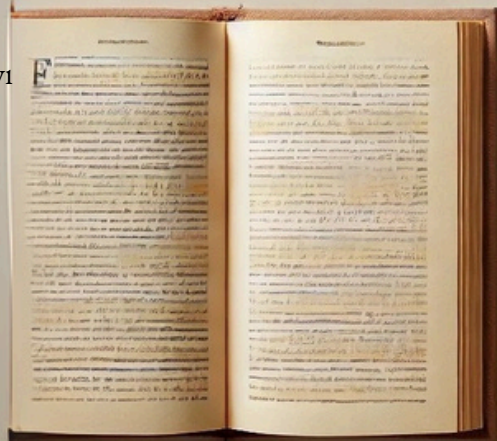
Senin uzağında bir hiçken,
Hiçken ruhum üflenmeden anamın rahmine,
Yazgı dediler adına,
Ben sen diye okudum.

İnsan kaderinden bir adım öteye gidemez bile,
Gözlerin gözlerimin yazgısıyken,
Yaşamak için ferkən bana sen,
Beni seninle bir et.

Bir hecelik kelimenin esiriyim.
Kana kana seni içtim su dediler adına.
Söndü lambalar bir gecenin ucunda.
Umutlarım kebûter kanadında uçtu.
Ne zaman sardı bir saniye geriye,
Ne de ben gidebildim ileriye.

Ben ne zaman kendime yenik düşsem,
Kalbimi çok lanetliyorum...

Sevde Betül KARABACAK

YORGUN ZİHİN ÇİĞLİĞİ

Gönlüm dağlandı, ey yüce!
Sen duyarsın sesimi...
Kalbi kırık bir kul bekler nasibini.

Gece çöken, hüznün kaynağı...
Nedir bu zihin karmaşası?
Geceye efkar mı çökmüş,
Hüznün gecemi doğmuş,
Cemre gecemi düşmüş?
Nedir bu zihin karmaşası?

Acı çeker ruhum,
Kalbim pek yorgun...
Ne ister bu zihin dünyası?
Hayat hep mi yokluk, hep mi zorluk?

Nefis doyumsuz, gördüğünü istemekte...
Şeytan doyumsuz, günaha sürüklemekte...
Zengin ile fakir, birbirini yemekte...
Nedir bu zihin karmaşası?
Nedir, üç günlük dünyada insanlık savaşı?

Tuğba YILDIZLI

ŞEB-İ YELDA

Nefesin gecenin meltemi gibi tenime vursa
Gelsen de şu hicran artık bir son bulsa
Kavuşsak, aniden bastıran yağmur misali,
Bir gece ansızın şeb-i yelda'da...

Günümü renklendiren bir masalsın,
Hayatıma ahenk katan bir destansın,
Bir sanat eseri gibi yaşatırsın sen beni,
Gece yağın yağmurlar gibi ağlatırsın.

Bir efsane misali yaşarım, hasretim sana
Artık dönüşü yok, karışmışsın kanıma
Karanlıklarda bile görürüm siyah saçlarımı
Bilmem görür müsün sen yüreğimdeki sancıyı?

Hatice Kübra KÜÇÜKKESKİN

İNKİSÂR

Hayallerimle süslemiştim seni,
Şatafatı sevmem ama seni abartasım geldi.
Seni parlatacağım diye kendi ışığımdan olmuşum,
Geç fark ettim.
Sevgim yüce dağlar kadardı,
Sen ufacık kuma döndürdün.
Şimdi ise bir zerre bile kalmadı içimde.
İçimde ölen her zerre, beni de öldürdü içten içe.
Yazık mı ettik ne sevgimize,
Olmaması gerekiyordu böyle.
Sevgimi fark edemedin, şimdi gelsen ne çare?
Öldü içimde sevgi denecek her zerre.
Seni öldürmek için içimde,
Kendimi de tüketiyorum günden güne.
Keşke sen de tükensen içimde beni tüketmeden önce.
Her şey kalabilir ardından ya da

Bir bavul alıp götürebilir seni buralardan.
Anıların yarısı sende, yarısı bende,
Yarım kalan ne varsa yerli yerinde kalacak.
Tüm yaşanmayan hayaller yarım, sen yarım, ben yarım...
Tamamlanmayacak bu gidişle.
Biliyorum...
Hep eksik kalacaksın içimde
Ve beni de eksilteceksin günden güne.
Yaşayıp gidecektik oysaki, ne gerek vardı
bu kadar küslüğe?

Sedanur İLBAN.

Umut dolu gözlerin nazargâhı, yoruldukça koşan bileklerin karargâhı, en belîğ satırların girizgâhı, irfanla harlanan gönüllerin dergâhı, sefere aşık neferlerin tezgâhı, hak yolunun sâliklerinin biricik güzergâhı olan hânemizin, İmam Hatip neslimizin hikâyeleriyle yeniden selam olsun...

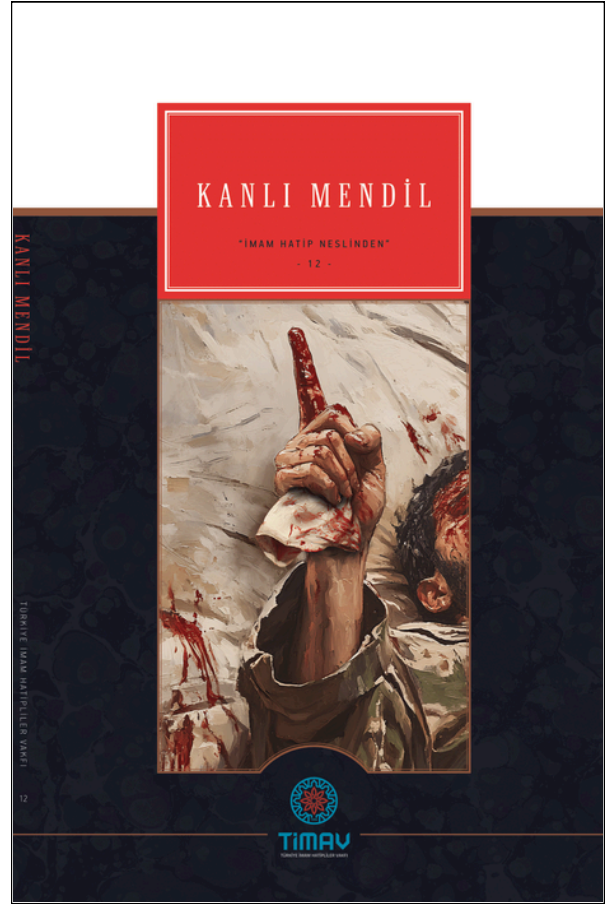
Türkiye İmam Hatipliler Vakfı (TİMAV) olarak, Türkiye genelinde tüm İmam Hatip Liseleri arasında geleneksel hale getirdiğimiz hikâye yarışmamızın on ikinci eseriyle okuyucularımızın karşısına tekrar çıkabilmenin onurunu bizlere yaşatan Allah Teâlâ'ya hamd-ü senâlar olsun.

Kurulduğumuz günden beri İmam Hatip okullarımız ve din eğitimi adına "bilgi, düşünce ve strateji" üretme gayretiyle birçok sahada olanca gücümüzle faaliyetlerimizi sürdürürken, İmam Hatip neslinin gönül dünyalarını, gündemlerini, dertlerini ve coşkularını, hülâsa gül rayihalarıyla bezenmiş hayatlarından ibret dolu hikâyeleri ifade edebilmelerine imkân sunacak organizasyonlara hassaten önem gösteriyoruz.

Herhangi bir tema sınırlaması bulunmayan yarışmamıza her yıl elliye aşkın ilden, her biri eşsiz bir tasavvur aleminin mahsulü olan, birbirinden kıymetli yüzlerce eser başvurmaktadır. Her yıl, jürilerimizi gerek duygu yoğunluğu gerekse dil ve anlatım estetiği cihetiyle ter içerisinde bırakan bir eleme süreci neticesinde tespit edilen ilk yirmi beş hikâyeyi bir araya getirerek kitaplaştırıyoruz.

Okumaya başladığınız anda fark edeceğiniz üzere hikâyeler; İmam Hatip neslinin içtenliğini, özgüvenini, irfan ve erdemini, batinında keşfedilmeyi bekleyen nice cevherleri yansıtırken yarınlarımızın semâyı kuşatan hedef ve hayallerini de bütün ihtişamıyla gözler önüne sermektedir. Bu meyanda, kitabımızı elinize aldığınız vakit, neslimizin sanat ve edebiyatla tesis etmiş olduğu sahici irtibatın numunelerine tekrar tekrar şahit olacak, mahir ellerden sâdır olan satırların edebi lezzetini gözlerinizde hissedeceksiniz...

Dereceye girsin yahut girmesin, yarışmaya iştirak eden tüm öğrencilerimizi cân-ı gönülden tebrik ediyor; her birine eğitim hayatlarında başarılar diliyoruz. Okurken birçok duyguyu aynı anda yaşayacağınız sürükleyici hikâyeler ile baş başa bırakan yeni eserlerle tekrardan buluşmak niyazıyla...

30 YIL

“ Yeryüzünün öğretmeni olabilmek için,
gökyüzünün öğrencisi olmak gerekir! ”

Aliya İzzetbegović

TİMAV

TÜRKİYE İMAM HATİPLİLER VAKFI

timav.vakif

timavtr

timav.tr

www.timav.org.tr

GENÇ NEFESLER

GENÇ NEFESLER

Nesillerden Çağlara
Gençlik için bir çağrı

REYHAN

Söyle bana, hangi bād-ı sabâ bekler bu
Hunharca kavruluş?
Bir matem kadar yaralı, bu içli sivruluş.
Kudüs'ün semasında dalgalanan hür kuş,
Seni de mi perçinledi bu sessiz düş?
Belki de bitti diyemeyeceğimiz kadar biten bir
Haykırış...

